

A. A. Attanasio - Hvězdná jezírka

Existuje jisté bezhlesé zvolání, výkřik, který proniká do těch nejmenších žilek. Je to poslední nesmyslný záchvěv organismu, okamžik smrti, v němž se ozvěna posledního výkřiku šíří vzdušnými úžinami od ocelového ostří.

Schiavoni a Malamocco: Voorské rituály

Bolest, kterou nedokázala otupit ani chladná voda potoka, křehká rubínová bolest. Henley Easton se otřásl, pak se uprostřed proudu posadil, po pás ve vodě, nohavice kalhot nadmuté vzduchem. Pomalu zvedl ostrý kámen, na který šlápl, sevřel jej v ruce a přitiskl si ho nejprve na čelo a pak na rty. Vodou se šířil tmavý oblak krve. Na ráně se mu odchlípl kus kůže, zavlál ve vodě a zase se vrátil na své místo. Při tom pohledu a při pohledu na vlastní krev vířící v ledové vodě, měl dojem, že bude zvracet. Ale dívaly se děti, takže pevně sevřel ostrou hranu kamene, a počkal, dokud se nevzpamatuje.

Dokulhal na břeh a zahlédl známé stříbřité tvary svého auta zaparkovaného na okraji svahu nad potokem. Pořád ještě svíral ten kámen. Na jeho ostré hraně nebyla krev a on pocítil zahanbení. Hodem přes hlavu poslal kámen nad postavičkami rybařících dětí zpět do potoka a pozoroval, jak přelétá sítěny a padá na mělčinu u protějšího břehu.

Nohu si zabalil do hadru, který našel v kufru auta, chvíli seděl na kapotě a hleděl údolíčkem směrem ke skupině pinií, kde před necelou hodinou úporně kopal v měkké zemi. Tam byla jeho skrýš.

Za zelenou skupinou stromů začínala zmučená země a zvedala se v řadě obrovských polámaných stupňů k mlhavým obrysům železem vyztužených horských hřbetů. Tady nebude nikdo nic hledat, snad jen pstruhy.

Henley Easton se přinutil nevnímat svědivé škrábání v noze, uklidněný nasedl do vozu a vyjel na dálnici. Za šera už byl v New Yorku. V klidu povečeřel u Shakespeara a rozhodl se, že přece jen překulhá Washington Square Park a navštíví známého doktora. Na rohu McDougalovy a Čtvrté ho zaplavila náhlá vlna nevolnosti. Stalo se to tak rychle, že už se nestačil ničeho zachytit. Zapotácel se na obrubníku a se zoufalým úsilím se pokusil vrátit zpět na chodník. V očích se mu ale zatmělo a klesl na kolena. Vzápětí už ležel v odpadní strouze a jeho vědomí se ztrácelo ve stínech jeho těla.

Byl to nekonečný sen. Procházel vlhkými, špatně osvětlenými chodbami, které páchly jinovatkou a jakousi spáleninou. Byl sám v temnotě, hledal si cestu podél slizkých stěn a nečekaných záhybů, za nimiž chodba často nečekaně spadala do kouřem zaplněných propastí. Vzduch se chvěl zvuky zurčící vody a duněním, které připomínalo pěnivý hukot přílivových vln, valících se k pobřeží.

Bloudil tam po dobu, která se mu zdála být celými týdny, a nedokázal se probudit. Klikaté chodby byly nekonečné a po nějaké době zapomněl, že sní. Jediná důležitá věc bylo pokračovat kupředu bludištěm a hledat si temnotou cestu ke svobodě. Ale jde vůbec správným směrem? Nebo naopak mizí čím dál tím hlouběji v onom bludišti? Později ho přestalo zajímat i to. Přeměnil se jednoduše v pohybuující se hmotu, v níž už nebylo nic lidského.

Nezáleželo na tom, kam jde. Prostor se rozevíral na všechny strany. Jeho určením v kontinuu se stal pohyb, a proto šel a šel, zatímco mu v uších zaznívala ozvěna bez jakéhokoliv významu. Nakonec ho přemohla bezmoc a on si uvědomil, že se vlastně vůbec nepohybuje. Pohyb byl jen iluze. On se nehýbal, hýbaly se všechny věci kolem něj. A jakmile se ho zmocnila tahle myšlenka, sedl si na paty v jedné z tmavých chodeb a začal zpívat o minulých životech, jejichž otisky se mu splétaly v myšlenkách: vzpomínky na vlhký humus, na bezmyšlenkovité, bezcílné bytí, které nakonec vyústilo do prvního zavytí uprostřed vějířovitých kapradin. Zpěv se postupně změnil ve smích a jek, jenž se natolik vpletl v okolní temnotu, že když se objevily první vzpomínky na kožešiny a teplo, měl vědomí ochromené noční můrou v podobě žraloků a hlavonožců, takže dál pokračoval nehlasně. Bez jediného zvuku procházel zmrzačenými, krví zbrocenými útržky vzpomínek na vlastní vývoj, a jen výjimečně se mu ze rtů vydral slepý výkřik, který se bezmocně odtřepotal do temnot.

Nekonečnou dobu se vlekl šerými chodbami a jednou se dokonce ocitl několik metrů od východu, ale protože už dávno zapomněl, kdo je a co hledá, vběhl zpět do spleti chodeb, aby unikl stínům, které viděl odplývat do nesnesitelného jasu. Mnohem později, potom, co už predestiloval všechny vzpomínky z krvavého kaliště savců, se znovu přiblížil k východu mlhavého světla. Z celého těla mu vyzařovala bolest a se záchvěvem hrůzy si uvědomil, že i on je savec a krvavé smyčky ho dusí jako garota.

Stahován dolů vahou svých vnitřností, ubíjen k bezduchosti absolutními vzpomínkami na to, jak země ničí zemi, ohlušován strašlivými ozvěnami vzlyků se vypotácel z ústí labyrintu a do žáru slunce vyrazil nitro vyprazdňující výkřik.

Pak umlkl úžasem, protože krajina, ve které se ocitl, mu připomenula, že jenom snil. V nedaleké ohradě byl bílý kůň, albín, stál nehybně jako skála a jeho oči byly ďábelsky růžové. Popelavě šedivé chalupy a trpasličí palmy bezvládně povlávaly nad chomáči bezbarvé trávy. Nalevo se moře stříbrné jako rtuť rozlévalo kolem malého člunu, v němž stál člověk podobný černé hůlce a čekal. Vpravo se krčily tři bílé chýše, každá s jedním nezaskleným, prázdným oknem. Všechno bylo dokonale nehybné a bílé. Bílé bylo dokonce i nebe - s výjimkou slunce. To bylo černé. Když ho Henley spatřil, cítil, jak mu svaly povolují, a klesl na kolena. Podobalo se obrovské, žilkované černé spoře, a pohled na ni byl tak bolestivý, že musel sklopit zrak. Protřel si oči a zamrkal. Zamrkal znovu. Nic se nezměnilo. Ze stříbrného moře stoupaly páry pod chorobnou hvězdou - černým vředem vpleteným do oblohy.

Zvedl se slabý vánek a Henley pozoroval několik suchých listů, které pomalým kymácivým letem putovaly ke kovovým sloupkům ohrady. Bílý kůň zůstával nehybný, ale jeho růžové oči Henleye sledovaly. Loďka se zatím přiblížila a už se dala rozeznat podoba muže, jenž v ní plul. Byl rozčuchaný, otlý a tupě zirájící vpřed. Odulé rty se pohybovaly, ale Henley neslyšel jediný zvuk. Tvář byla debilní, čelo kulaté a vypuklé a oči zíraly do světa zpod mohutných nadočnic. Byl to obličej idiota. Rty se neustále pohybovaly v šepotu. Pak vítr změnil směr a jak se protahoval kolem, byl plný ornamentů. A hedvábné křivky větru přinášely hlas, sípavý a zlý: *Dobře si ucpi uši a temnota nechť se rozvine z tvých očí a prsty nechť se ti prodlouží bez jediného zvuku. Dobře si ucpi uši, Henley.*

Henley se narovnal, jako kdyby ho někdo udeřil. Ten hlas byl strašlivý. Pokusil se zvednout na kolena, ale ta námaha ho srazila k zemi a se začvachtáním padl do bláta. Žár temného slunce mu zabušil do zátylku. Pevně sevřel víčka a napjal veškerou vůli s přáním probudit se, ale sen se nedal přerušit. Tak tam ležel a měl pocit, jako kdyby se v onom podivném cizím světle pomalu smršťoval a vysychal na jemné saze, které šepotavě mizely s větrem a rozptylovaly se nezměrnou temnotou.

Temnota.

Temnota, která byla téměř hmatatelná. Husté sáknoucí spousty temnoty. Nekonečné chodby vesmíru, chóry dalek a v jejich středu hora černých křečí, pohlcující všechen zvuk a všechno světlo.

Se strašlivým výkřikem vyrval své tělo spánku. Ležel v posteli v temném pokoji. To bylo všechno, co zpočátku poznal. Víčka se mu s trhnutím otevřela a jejich nehybný pohled padl na stěnu. Postupně k němu pronikaly zvuky, zaslechl kroky a ve vzduchu ucítil slabý nemocniční pach. Byl v nemocnici a tohle vědomí ho uklidnilo. Zatím neměl možnost přemýšlet o tom, co se stalo, protože se to pořád ještě dělo. Zdálo se, že samotný vzduch pulsuje koncentrovanou temnotou jeho noční můry -

Ne - ne noční můry. Skutečnosti!

Byl převeden po jakési lávce do strašlivého živého snu. Henley, sedící nehybně v nemocniční posteli, se cítil jako někdo jiný, vyměněný. Pokoj byl prázdný, ale to bylo jen zdání, které usvědčovalo realitu z klamu. Temno v místnosti bylo porézní a přeskupovalo se, jeho relativní nehluknost bzučela - zlomyslností prázdnoty, absolutní nicoty, ze které právě povstal. Ta dokonalá neživost tady byla stále, ale byla zamaskována, plížila se kolem v nitru věcí, v podobě prázdnoty, nenasytých černých děr, neviditelných za lesklými povrchy: za stěnami, nočním stolkem, oknem...

Brzo ráno přišel doktor se svými záznamy. Henleyův pohled ho pronikal, cítil doktorovo překvapení nad tím, že on, Henley, je vzhůru, viděl, jak se jeho tělo rozložilo v mrak atomů, směsici různých energií, které se momentálně spojily a, v jejich středu, temnota, pusté prázdno.

Doktor sňal obvaz z Henleyovy nohy, a poprvé od chvíle, kdy nabyl vědomí, se Henley podíval na vlastní tělo. Viděl jím stejně dobře jako tělem doktora, ale na noze bylo něco jiného - ta mokvala temnotou. Vystupovala z ní vlákna temnoty a pomalu se pnula podél jeho lýtko ke kolenu. Když to spatřil, vzpomněl si na ostrý kámen, vzpomněl si na úkryt pod stromy, vzpomněl si...

Henley Easton se konečně doopravdy probudil.

„Proboha! Kde to jsem?“

Doktor zvedl hlavu s vlídným, ale mírně užaslým výrazem. „Uklidněte se, pane Eastone. Jste v dobrých rukou.“

Mike Rapf přecházel po koberci přijímací místnosti v nemocnici svatého Vincenta. Byl vyčerpaný, protože v průběhu minulého týdne spal jen krátce, ve chvílích, které se mu podařilo utrhnout. V koutcích úst měl opary a lehce kulhal. Nervózní jako veverka přecházel z rohu do rohu, ruce hluboko v

kapsách. Byl střední výšky, měl plochý obličej, šikmé hadí oči a na hlavě měl sestřih pačuko. Pod madrasovou košilí měl zasunutý nůž - motýlka a na noze pod kalhotami připnuto pouzdro se speciálně upraveným bajonetem. Tvář měl hladkou jako porcelán, ožehnutou sluncem do tmava a posetou spoustou jemných světlejších vrásek.

Když zaslechl výkřik, zastavil se na místě a oči se mu zúžily. To byl Henley. Byl si jistý. I když ho znal jen krátce, byl si jistý, že v onom výkřiku něco poznal - plačtivý tón, který „spojoval s mladíkem. Nebyl to výkřik bolesti. Byl to strach.

O hodinu později přišel doktor - mladý, s jemnými rysy a dlouhými prsty inteligenta. „Probral se.“

„Co je mu?“

Doktor pokrčil rameny. „To nevím. Je to ta nejbláznivější katatonie, s jakou jsem se kdy setkal. Celý ten čas, co byl bezvědomý, vysílal vlny théta - EKG člověka v bdělém stavu. A přitom odmítl reagovat na jakoukoliv stimulaci, zorničky měl rozšířené, hladina tělesného cukru poklesla. Nějakým způsobem to souvisí s poraněním jeho levé nohy. Ta věc se prostě nechtěla celý ten čas hojit a začala teprve zhruba před pětácti minutami. Fibrin se mu v okolí rány prostě rozpouštěl.“

„Ale přežije to, ne?“

„Myslím, že ano. Jeho životně důležité orgány, nervový i lymfatický systém, nejsou nijak postiženy.“

Rapf vydal slyšitelný vzdech úlevy a přetřel si rukou tvář. „Kdy ho uvidím?“

„Třeba hned, jestli chcete. Na to, čím vším prošel, je až zázračně při smyslech.“

Henley Easton seděl v posteli ve svém pokoji. Když Rapf vešel, vykroužil Henley na tváři úsměv. Rapf přešel místností přímo k němu, aniž úsměv opětoval, naklonil se nad postel a řekl: „Kde je to, ty mizero?“

Henley se usmíval dál. Udělal nenápadné zamítavé gesto rukou a klidně se zadíval Rapfovi do šikmých temných očí. Vypadal dobře s čupřinou ohnivě rudožlutých vlasů, čistě řezanou linií brady a očima podobným leskle šedým úlomkům skla, které se teď díky lékům poněkud nepřičetně leskly. „Odkdy sem pouštějí paviány?“

„Nezkoušej na mě žádný fóry, Eastone.“

„Jak jsi mě našel, Rapfe?“

„Když ses minulý týden neukázal...“

„Minulý týden? Jak jsem tady dlouho?“

„Nevíš? Jsi mimo devět dní. Jediná dobrá věc, která se ti stala, je to, že jsem tě našel dřív než Gusto nebo jeho zlí hoši. Po těch by po tobě v nemocnici nezbylo nic než vysoký účet za úklid.“

Henley zavřel oči a zavrtěl hlavou. V zátylku mu ležela váha těžká jako pytel cementu. A pak vzpomínky, ošklivé noční můry, vzpomínky na tmu, bludiště, černé slunce, děsivý šepot...

„Vydal jsem hodně peněz, abych pro tebe získal tuhle privátní cimru,“ pokračoval Rapf. Sáhl do kapsy a vytáhl kroužek s několika identifikačními známkami. „Patří tvému bráchovi. Řekl jsem si, že tady budou užitečnější než tam, kde leží on. Použil jsem je k tomu, abych přesvědčil doktory, že jsme příbuzní. To byl jedinej způsob, jak s tebou něco provést.“

„A co Gusto?“

Raph zavrtěl netrpělivě hlavou. „Ten chce tvoje uši, ty pako. Myslí si, že jsi ho podvedl. A co jiného si může takovej chlap myslet, když se neobjevíš víc než tejden? Nejlepší, co můžeš udělat, je říct mi, kde je ta věcička, abych ho mohl uklidnit.“

Henley si zamnul krk v týle. Na sítnici se mu kmital obraz černého slunce, které jako by se vznášelo před ním. Všechno bylo temné, lemované tajemnou měkkou září. „Ani nápad, ty hokynáři. Všecko bys pokazil.“

„Cože?“ Rapfova tvář zčervenala pobouřením. „Vždyť já jsem chlap, co ti kreje záda!“

Henley se zatvářil chladně a odmítavě. „Kryl jsi bráchu a rozsekali ho u Ngoc Linh.“

Rapfovy emoce neuvěřitelně rychle prošly celou škálou od pobouření přes zuřivost až k lítosti. „Tak poslyš, ty šašku, jestli neuklidíš Gusta, jsi na nejlepší cestě ke šťastnému shledání se svými předky. Chce ty dvě kila.“

„Může je mít. Já mu je dám, ale chci za ně peníze. A já to nezvorám.“

„Fajn. Tak mi řekni, jak to mám provést.“

„Na to zapomeň. Jenom já vím, kde jsou. Pojedeme pro to spolu, nebo vůbec.“

„Jasně. Ale jak dlouho myslíš, že ti bude trvat, než se postavíš na nohy? Do té doby ze mě taky může bejt žrádlo pro ryby.“

„Jedem zítra.“

„A to jako doufáš, že budeš v pořádku? Vždyť tady ti felčari ani nevědí, co ti vlastně je!“

Henley přikývl, ale oči měl skelné a na tváři nepřítomný výraz. Pak se mu obraz temného slunce v mysli rozšířil tak, že pokryl všechno jako šedý film. Rapfova tvář byla obrazem v temném zrcadle, protkaném nesčetnými vzdálenými světly. Nemocniční pokoj jako by se náhle zkrátil a Henley všechno viděl mlhou stínů. Vidění mu náhle zastřel modrý svit, jehož zdroj se zdál být někde za postelí, a jeho zrak přitáhl pohyb, o němž věděl, že se neodehrává v místnosti. V pokoji, jakoby v jiné rovině, probíhal ještě další děj. Bylo to ve městě, na parkovišti. Henley poznal Rapfovo auto a pozoroval s nehybnou tváří, jak muž v šedivých kalhotách vytáhl z pouzdra pistoli a klekl si za zadní sedadlo bílého chevroleta. Pak se obraz rychle rozplynul.

Rapf položil Henleyovi na rameno mozolnatou ruku. „Potřebuješ si odpočinout, hochu.“

Henley zamrkal a rukama si chvilku třel spánky. S chladnou objektivitou před jeho očima vystoupil každý hrbol a puklina na protější stěně, každý pór na Rapfově tváři, ostře jako pod zvětšovací sklem. Na okamžik měl dojem, že se naklání někam mimo sebe, že se potácí na okraji útesu nočního děsu, na útesu, který se tyčil mimo hranice světa obyčejných atomů. Teď byl znovu sám sebou a bylo těžké si představit, že to, co viděl, bylo skutečné. Ale nemohl riskovat -

„Počkej, Mike. Na parkovišti na tebe čeká zabiják v bílém chevroletu, zaparkovaném vedle tvého auta.“

„Cože?“

„Mysli si třeba, že vidím strašáky. Že jsou to halucinace z horečky. Ale buď opatrný.“

„Jo, jasně.“

Když Rapf odešel, Henley si lehl a zavřel oči. Po povrchu kůže mu přebíhal chladný magnetický třpyt a měl dojem, že slyší onen příšerný šepot, který zazníval v té noční můře, vnímal ho tak, jak hluchý vnímá některé zvuky prostřednictvím malých kústek hlavy. Někde hluboko v jeho nitru noční můra pokračovala a do světa prýštilo zlo. Cítil, že kdyby to sám sobě dovolil, padal by přímo k němu, protože ho ono zlo přitahuje.

Díval se přímo na protější stěnu, pokoušel se zakořenit v jejích puklinách, ale ona se mu začínala míhat a rozplyvat před očima. Byl si jistý, že všechno začíná znovu. Pak, přesně ve chvíli, kdy se natahoval k tlačítku, kterým by přivolal sestru, se stěna zase zastavila a zhmotnila. Najednou mu bylo příjemně teplo a sluneční světlo, pronikající žaluziemi v oknech, bylo uklidňující, žlutozlaté jako víno.

Po chvilkovém zamyšlení se natáhl a tentokrát knoflík bzučáku skutečně stiskl. Když se objevila sestra, seděl na kraji postele a na tváři měl, alespoň doufal, jeden ze svých nejbystřejších a nejpůsobnějších úsměvů. „Byla byste tak laskavá a donesla mi mé šaty, prosím? Odcházím.“

Rapf opustil nemocnici přes služební garáže a vyšel ven na křižovatce Dvanácté ulice a sedmé třídy. Auto měl zaparkované na parkovišti Waverly Building's a šel k němu oklikou. Když došel na roh parkoviště, ztuhl. Kousek od jeho auta parkoval bílý chevrolet.

Bez zaváhání parkoviště obešel a přiblížil se k chevroletu zezadu. Když od něj byl tak na čtyři auta, lehl si na břicho a plazil se tak dlouho, až se dostal k levým zadním dvířkům. Z místa, kde ležel, viděl, že pojistka dveří je vytažená. Prohlédl si ostatní okolní auta, jak nejlépe to šlo. Všechna byla prázdná. Jediným plynulým pohybem vytáhl a rozevřel motýlka a současně trhnutím otevřel dveře.

Uvnitř byl černoch, který se díval malým otvorem vyvrtným ve výplni dveří na přední část Rapfova vozu. Rapf se vrhl dovnitř a muž, svírající v pravé ruce pistoli Walther, se otočil.

Rapf byl rychlejší. Jediným máchnutím paže vyrazil muži zbraň z ruky, pak ho zvedl do sedu a pěstí udeřil ze strany do hlavy. Nakonec ho vzteklým trhnutím vytáhl z auta a zamával mu pod nosem čepelí nože. „Dobrá, ty šlengře, tak konec překvápek. Kdo tě poslal?“

Muž si ohmatal bok hlavy a s úšklebkem zvedl obličej. „Gusto chce svůj herák, idiote. Cos čekal - CIA?“

„Jo, tak řekni Gustovi, že ho dostane, hned jak ho najdu. Kdyby se mi do toho nikdo nemontoval, už bych ho měl.“

„Chce ho hned, kámo.“

„Jasně, jasně. Každý má najednou nakvap. Myslíš, že bych byl ještě tady, kdybych chtěl zdrhnout? No?“ Zvedl muže na nohy, odstrčil ho o krok zpět a sebral walthera. „Řekni mu, že ho dostane zejtra ráno,“ dodal a pomalu couval ke svému autu. „Na stejném místě.“ Pak hodil zbraň na zem pod sedadlo, vklouzl za volant a vyrazil.

Celých devět dnů, od okamžiku, kdy se Henley v bezvědomí objevil u svatého Vincenta, byl v pohybu. Neodvážil se vrátit do svého bytu. Věděl, že by ho Gusto zabil. Ten chlap měl strašlivou

povahu. To, že zvládl najatého zabijáka, dodalo Rapfovi sebedůvěru, a proto se rozhodl, že se do svého bytu vrátí. Jednou pomalu objel blok a pozorně prostudoval vstupní halu. Jenže v okamžiku, kdy zasunul klíč do zámku, si uvědomil, že narazil.

Dveře protějščího bytu se náhle rozletěly, vrhli se na něj dva muži a než se stačil vzpamatovat, vtlačili ho do jeho vlastního bytu. Jeden z nich mu okamžitě nasadil pouta. Druhý zavřel a zajistil dveře, chytil Rapfa za nos a vedl ho do koupelny. Oba byli velcí, nepříjemní míšenci v elegantních značkových džínách. Vlasy na hlavě měli spleteny do špičatých čupků. Jeden měl bradku a chyběla mu polovina ucha. Druhý měl tmavé brýle s oblémi skly a růžový klobouk s úzkým, dolů klopeným okrajem. Ten v rukou nesl nákupní sáček. V koupelně přinutili Rapfa, aby si klekl k záchodové míse.

„Hej, jen klid,“ snažil se Rapf. „S Gustem jsem si na čistým.“

Černoch s bradkou se zasmál a řekl: „Jmenuju se Duke Parmelee. A tohle je Tralalák Chuckie Watz. My jsme ti kluci, co ti upravěj ksicht.“

Tralalák Chuckie vytáhl z nákupního sáčku čtyři láhve čisticího prostředku a jednu láhev Chloroxu a vyprázdnil je do mísy. Duke mezitím pokračoval. „Gusto chce, abys věděl, že se ho opravdu dotklo, když jsi na něj zapomněl.“

Tralalák chytil Rapfa v zátylku a přistrčil jeho tvář k šumící vodě v míse. Kyselé páry se Rapfovi zakously do kapilárních zakončení v nose a na obličejích a ožehly mu oči.

„Aúú!“ Vykřikl Rapf. „Ne! Prosím! Nedělejte to! Já to zboží mám!“

Tralalák povolil, a Rapf se se zoufalým zavzlyknutím narovnal. Tvář měl vlhkou slzami a celý se chvěl.

„Kde je?“ zeptal se Duke.

„Ten chlápek, co mi měl dodat zboží, ho zašil. Zejtra, zejtra ho vyzvednu.“

Tralalák znovu stlačil Rapfovu tvář k modré bublající vodě. Rapf se rozkřičel, pak se ale začal zalykat a dusit výpary.

Duke ho znovu vytáhl ven a udeřil ho přes tvář hřbetem ruky plné prstenů. „Plač pro mě, mamčo. Zabřeš si a možná, že tě nepřinutím sežrat tuhle polívčičku.“

Rapf se rozplakal a celé tělo se mu roztrásl vzlyky.

„Nezapomeň,“ naklonil se k němu Duke Parmelee, „seš označený a každej ví, že seš označený. Jestli ten herák zejtra nebudeš mít, tak s tebou bude zle. Bude s tebou vážně moc zle, hochu.“

Pak mu sundali pouta a byli pryč dřív, než se mu podařilo zvednout na nohy. Vzato kolem a kolem, chovali se k němu téměř mile.

Henley Easton si vzal taxi od nemocnice na nádraží Pennsylvania. Tam přesedl na lokálku do Garden City, kde si pronajal auto. Když se najedl u McDonalda, zbylo mu padesát dolarů. Noční můra se už nějakou dobu neozvala, a tak začínal cítit novou sebedůvěru. Měl v plánu vybrat svou skrýš a pokračovat dál na západ. Nechtěl Rapfa odepsat, ale cítil, že nemá na vybranou. Bezvědomí, ve kterém byl, všechno změnilo. Není pochyb o tom, že se Gusto a jeho černá mafie po devítidenním zpoždění cítili okradeni. Budou příliš podezřívaví, než aby se s nimi dal udělat slušný obchod. Henley došel k názoru, že teď bude nejlepší najít si nějaké jiné odbytí a Rapfa nechat na místě, aby to Gustovi vysvětlil.

Noc strávil Henley v motorestu, kde se poprvé od chvíle, kdy opustil nemocnici, podíval na svou nohu. Nebyla opuchlá, ale okraje rány byly ošklivě začernalé. Stačilo, aby se na ránu podíval, a začínala se mu točit hlava. Natáhl si ponožku, lehl si na záda na postel a sklouzl do neklidného spánku.

Ráno vyjel k potoku už brzo ráno. Když našel skrýš, vybral ji a obsah uložil do prostoru na rezervu. Pak usedl za volant a chystal se vyrazit, když ho něco zastavilo. Díval se předním sklem na rozkvetlou travu, myrtu a keře kývající se ve větru, které jako krajka pokrývaly okolní stráně. Najednou se cítil zmatený a zesláblý, jako kdyby se houpal někde na širém moři, které ho unášelo do šeptajících dálek - jako kdyby náhle nebyl ničím, vším, nekonečným vesmírem.

Probud' se! křikl sám na sebe v duchu a vsunul se za volant. Ale nebylo to k ničemu. Měl neodbytné nutkání vystoupit z auta, a když to pak udělal, pohyboval se jako ve snu. Cítil se lehce jako mrak, který právě začíná mizet. Stín začínal halit okolí neurčitým šerem a vzduch byl náhle hebký jako kámen, který pozorujeme pod mořskou hladinou. Vlastní končetiny jako by mu najednou nepatřily a pohybovaly se o své vlastní vůli. Nechal je nést ho dolů po břehu a ostrůvkem spáleného rákosí. Když se zastavil a sklopil zrak, spatřil, napůl ukrytý pod zaschlou krustou bláta, kámen, který mu rozřízl nohu.

Ze země šel snadno, suché bláto se oloupalo a objevil se -jako pěst velký zelený kámen. Když ho uviděl poprvé, vlhký, myslel si, že barvu mu dodává mech. Ale ona olejovitě lesklá zeleň byla podivnou

vlastností kamene samého a když teď tu barvu znovu spatřil, zmocnil se ho záchvat slabosti a nevolnosti.

Chystal se kámen odhodit, ale pak ho upoutal vzorek na jeho povrchu. Když se zadíval pozorněji, viděl, že kámen je prakticky celý pokryt ornamenty z ostrých droboučkových klínků. Přejel po nich prstem, znovu si prostudoval jemné ostří a rozhodl se vzít si ho s sebou.

Zpáteční cesta k autu byla nepříjemná, tělo mu ztěžklo. Bylo hladové, a proto se rozhodl, že najde nejbližší restauraci a nají se. Zcela instinktivně sjel z dálnice k městu. Chtěl obrátit a pokračovat k západu, ale nedokázal udělat víc než na to myslet. Cítil se ubitý a nejistý, několikrát zastavil, aby si vyjasnil své vlastní chování a pohnutky, jež ho k tomu vedly, ale pokaždé, když to udělal, ho naléhavost, ostrá jako čepel břitvy, zahнала zpět do vozu. Když dorazil do New Yorku, šaty měl doslova promáčené chladným potem.

Vrátil vypůjčené auto a najal si pokoj v Eltonu na východní Šestadvacáté. Tam vybalil heroin a opakovaně se ho dotýkal špičkami prstů. Stal se středobodem jeho žití a přitom cokoliv s ním udělal, bylo špatně.

Nabral špetku, rozdělil ji na dvě hromádky, nanesl na nehet u palce a vdechl. O chvílku později už plný síly pomalu proplouval chladným rudým svitem na konci dne. Ovládl drobnou křeč nevolnosti, doklouzal na konec svého lůžka a tam se posadil. Všechny denní problémy se v té chvíli zdály být na samém prahu rozřešení.

O hodinu později se v pokoji setmělo. Na všech stranách se začaly vynořovat strohé stíny, husté jako olej. Všechno se najednou zdálo obrovské a přítomnost noční můry se stávala znovu reálnou. Ostrý kámen, položený na okenním parapetu, začal pulsovat matově žhnoucí zelení. *To ta droga*, ujišťoval se, ale sám sobě nevěřil. Strach kolem něj houstl jako elektřina před výbojem. Uvědomil si, že každou chvíli může celá ta hrůza začít nanovo. Snažilo se ho zmocnit cosi chladného a temného, co se podobalo mořskému proudu. Aby se ujistil, sáhl si na postěradlo. Bylo to mrtvolně studené maso! V hrůze seskočil z lůžka a teprve pak si všiml, že položil ruku na kovový sloupek postele.

Zhluboka vydechl a snažil se uklidnit. Zdálo se mu, že noční můra je sice stále ještě někde blízko, ale hluboko, hlouběji, než kam dosáhne obyčejné vědomí. Pokračuje. Nikdy neskončila. Jako hrom, který začíná příliš pozdě, než aby si pamatoval záblesk světla, třásl se i jeho vědomí v šoku následujícím po vzpurné zkáze. Viděl zcela jasně, že je to jen otázka času, kdy hluboko ukrytá hrůza znovu vyhřeje na povrch. Seděl v šeru, chvěl se a nakonec se rozhodl spojit s Rapfem. Musí se zbavit toho heroinu. Kdyby upadl do bezvědomí a našli ho s tímhle množstvím, bylo by pro něj lepší, kdyby se vůbec neprobudil. V hale hotelu byl telefonní automat. Henley vytočil číslo Rapfova bytu. Přístroj dlouho vyzváněl, až se ve sluchátku nakonec ozval dunivý basový hlas, který neznal. Hanley okamžitě zavěsil. Ruce se mu třásl tak silně, že mu trvalo celých pět minut, než se mu podařilo vytočit druhé číslo, které mu Rapf dal pro všechny případy. Tam se mu ozvala nějaká žena a sdělila mu, že Rapfa už neviděla několik dní a nemá nejmenší představu o tom, kde by mohl být. Henley jí řekl své jméno a momentální adresu a zavěsil.

Vrátil se do pokoje, zavřel, zasunul závoru i řetízek a teprve pak si všiml zelené záře. Když se otočil, pulsovala silněji a viděl, že kámen je obklopen světelným závojem. Chvilku trvalo, než se jeho oči přizpůsobily a než poznal, že to vůbec není světlo, ale plyn nebo plynná plazma, která pomalu sublimovala na povrchu kamene a šířila se od něj na všechny strany.

Delší dobu stál nehybně, jako uhranutý. Byl to podivný plyn. Proti temným okenním tabulím vypadal načechraný a světélkoval. Kolem stropu se točil v tenkých tmavých stružkách. Ale Henley pozoroval kámen. Tam se plyn objevoval a šířil jako květ, který se rozvíjí. Fascinovalo ho to a nedokázal odtrhnout pohled, dokud se neobjevilo něco, co mělo jinou strukturu. Z povrchu nefritově zbarveného kamene začala prýštit lesklá vlhká substance. Nakonec se z nitra kamene vynořil chuchvalec čirého slizu, rýhovaný nevýraznými šedými barvami. Z něj se vysunula panožka a začala se posunovat podél okenního rámu.

Vypínač světla byl vlevo ode dveří, Hanley se k němu vrhnul a otočil jím. Nic. Tungstenová vlákna ve skleněných baňkách se rozžhavlila do ruda, ale místnost zůstávala díky oné slabé záři, vycházející z kamene, zahalena v nepřátelském šeru.

Henley ucítil mezi lopatkami dotek chladného prstu, otřásl se a obrátil, aby utekl z místnosti. Když jeho ruce zápasily s řetízem a závorou, stala se strašlivá věc. Za zády se mu ozval onen známý hlas idiota, stejně skřípavý a démonický jako ten z jeho noční můry: *Unáší tě temnota, hnízda jsou jako studny hluboko pod zemí. Nedokážeš utéct, není kam utéct, protože ty a já jsme jedno a totéž.*

Henleyovi se z plic vydral slabý sten a on se znovu obrátil k útěku. Závora se zacinkáním povolila a řetízek vypadl ze zásuvky dřív, než se hlasitý pukavý zvuk za jeho zády změnil na bublavý sykot. Zatímco zasouval klíč do zámku, ohlédl se Henley přes rameno. Hustá, vlhká hmota se utrhlá od kamene a teď plula vzduchem. Byla to lesklá věc velikosti lidské pěsti. Pod ní bylo vidět vlnící se masité výrůstky, podobné řasám medúzy, a celá ta hmota, pokrytá krvavými skvrnami, směřovala přímo k jeho hlavě.

Henley rozrazil dveře a vyrazil na chodbu přesně v okamžiku, kdy se ho ta věc s chapadly zezadu dotkla. Hebké ledové prsty mu obemkly krk a uši. Něco tvrdého a ostrého jako jehla se mu přitisklo do týla a zmáčklo základnu lebky. Dral se ke schodišti, pak se ale zapotácel a upadl. Chodba náhle zbělela, jako kdyby ji ozářil blesk. Ucítil ostrou pronikavou bolest kdesi za očima a pochopil v záchvatu hrůzy, že mu ta věc probodla lebku!

Vyhrabal se na nohy, udělal jeden krok kupředu, ztratil rovnováhu a s trhaným výkřikem přepadl přes zábradlí do ústřední šachty schodiště. Odrasil se od horního okraje schodiště a řítit se prostorem dolů. Pak nastal strašlivý okamžik, v němž měl dojem, že mu hlava pukne ve švech, a pak se schody, které se mu zprvu bláznivě míhaly před očima, zpomalily. Padal bokem a najednou rozeznával nažloutlé kytíčkové tapety, které se pomalu posouvaly stranou. Téměř se vznášel. Kolem pasu cítil silný tah přitažlivosti, ale současně vnímal, že se jí něco uvnitř jeho těla brání a mění prostor kolem něj tak, že padá velmi pomalu. Strašlivá nesnesitelná bolest, která mu pronikala hlavou od týlu až do míst za očima, způsobila, že nad tím vším nedokázal žasnout.

Najednou jako by se bolest zlomila, proletěla mu celou páteří a sevřela mu vnitřnosti. Na konci schodiště došlo k výbuchu, zvýšené odpočívadlo na úpatí schodiště, na které by byl dopadl, se rozletělo na stovku kusů a ty zaplavily prázdnou vstupní halu. Henley dopadl na zem na hromadu otlučené omítky, zůstal tam omráčeně ležet a pokoušel se neomdlít.

Břišní svaly se mu sevřely a obrovská záplava síly ho doslova zvedla na nohy. Na konci haly se něco pohnulo, ale v pískající hluchotě, která ho obklopovala, nedokázal pohybu připsat žádný smysl. Jeho tělo se automaticky otočilo, vyšvihlo se přes rozbité odpočívadlo a dalo se na cestu vzhůru po schodech. Ve svém pokoji se sesul k zemi.

Jakmile dopadl na podlahu, vrátila se mu část sebekontroly. Hlava ho strašlivě bolela a po tvářích mu stékaly praménky temné, skoro černé krve odněkud z týla. Jedním prstem si sáhl na zátylek. Nahmatal tam hluboký otvor, příliš citlivý, aby ho nějak blíže zkoumal. Pracně se zvedl na nohy a opřel se o stěnu. Slyšel, jak halou pobíhají lidé.

Postupně se z hrůzy, která jím lomcovala, oddělila jedna myšlenka. Skryš. Navzdory veškeré hrůze musí myslet na to, co si ulil. Tiše a rychle, jak jen to bylo možné, se došoural k nočnímu stolku a vytáhl z něj bavlněný sáček s heroinem. Na okamžik uvažoval o tom, jestli jeho obsah nemá vysypat do toaletní mísy, spláchnout a vrátit se do nemocnice, ale tenhle nápad rychle zapudil. Cítil se vyděšený a v pasti. Ve vzduchu se vznášel pach něčeho polámaného a on věděl, že se odsud musí nějak dostat a všechno si pořádně promyslet.

Za oknem bylo požární schodiště a po krátkém zaváhání po něm slezl na ulici. Před Eltonem zatím zastavila dvě policejní auta, takže zahrnul do vedlejší uličky, přeskočil plot a ocítl se na Sedmadvacáté ulici. Leskl se potem a nekontrolovatelně se třásl. Ať už se z toho kamene odpařilo cokoli a zaútočilo na něj, ukrylo se to v jeho lebce. Cítil, jak se část onoho organismu chvěje u ústí hlubokého otvoru, který měl v týle. Dělal se mu špatně ze zoufalství a toužil po tom vyhledat pomoc, heroin, neheroin, ale nedokázal se zastavit. Jeho tělo mechanicky kráčelo dál, jako tělo náměsíčníka. Oči měl skelné, lesklé jako dva malé hnědé ořechy a lidé, kteří ho viděli přicházet, se mu většinou obloukem vyhýbali.

Okolí zalévala měsíční záře, neveselá a chladná a on pokračoval v cestě. Držel se při tom úzkých temných uliček. O celé hodiny později se nakonec přece jen zastavil. Byl v užoučké postranní ulici, spíše jen uličce, jejíhož jména si nevšiml. Vstupní dveře chráněné mříží z tepaného železa, umístěné vedle malého, podobně chráněného výkladu, otevřel starý, opravdu velmi starý muž, s kůží šedivou a vráščitou jako kůra věkovitého stromu, a gestem ho pozval dovnitř. Za vchodem se stařec, podobný uschlému pahýlu, naklonil kupředu a prostudoval Henleyovu tvář očima lesklými jako kovové špendlíky. V chomáčích dlouhých, stříbřitě šedých vlasů vypadala jeho vysušená tvář cize a nezemsky. Měl na sobě dlouhý plášť pošitý ulitami mořských škeblí a ornamenty z řezaných dikobrazích ostnů a stál zcela nehybně, zahalen v kápi pláště, takže vzdáleně připomínal kobru. Mlčky, pouhým pohybem hlavy pobídl Henleye, aby šel dál.

Henley přešel do obchodu a chvíli si to místo prohlížel. Jednu stěnu zdobil velký vějíř z orlích per. Od stropu, pokrytého skořápkami černých mušlí, visela za pohlaví vycpaná opice. Vzduch v místnosti byl hustý a lepkavý. V kovovém ohřívadle, tvarovaném jako ptačí noha se třemi roztaženými prsty ukončenými drápy, ležel kus oranžového kadidla a zatímco se Henley pomalu otáčel, aby si prohlédl všechny závitky obrovského bílého hada - škrtiče, jehož tělo se vinulo kolem jednoho z trámů a jehož tuponosá hlava návštěvníka pozorovala zaprášenými očima, starý muž zapálil dřevěné uhlí. Z ohřívadla začaly stoupat proužky nažloutlého dýmu a vinuly se kolem police přeplněné sušenými mořskými koníky, krunýři tarantulí, rudě kropenatými vejci mořských ptáků a medově a temně zeleně zabarvenými lahvemi se zátkami z opičích prstů.

Místnost zněla trylkováním kanárků. Ještěři, kteří je nakonec pozřou, byli umístěni o něco níž, v dřevěných klecích. Žluté, pergamenové světlo vycházelo z papírových lampiónů, pomalovaných obrazy hadů a olihní, dávalo všemu umbrové zabarvení. V onom nahnědlém příšeří vypadal stařík, který zavřel dveře a posuňkem vybídl Henleye, aby usedl, jako bytost žijící za hranicemi času.

Henley si sedl do rohu a dychtivě pozoroval, jak se stařec vrací, a naslouchal šustotu hedvábných nohavic pod pláštěm. Starý muž přitiskl ke rtům tenkou kostěnou píšťalku a zapískal na ni jasný tón. „Čekal jsem na tebe dlouho.“ Pak s tichým našlapováním přistoupil ještě blíže. „*Cthulhufhtagn!*“ vyrazil ze sebe a Henley pocítil záplavu nových sil. Stařec stál v hustém stínu. „Ty nic nevíš o tom, co tě zachvátilo. Ano, já říkám, že ono je nejlepší.“ Naklonil se tak, že horní polovina jeho těla se ze stínu vynořila, a Henley viděl, že stařec má jen jedno oko. Druhé měl nahrazeno střípkem zrcadla a když se v něm Henley spatřil, začal ztrácet vědomí. Henleyovy oči byly tak rozšířené, že téměř nebylo vidět bělmo, a v koutcích úst se mu černaly zaschlé sliny. „Nevíš nic o tom, jak ono tě dostalo. A to moc dobré. To je ze všeho dobrého nejlepší.“ Stařec znovu přiložil píšťalku k pergamenovým rtům a zapískal melodii podobnou námořnickému popěvku, který se rychle změnil v neznámý hymnus. Zdálo se, že melodie přichází ze všech směrů současně, jako zvuk, který slyšíte pod vodou. Když Henley melodii naslouchal, cítil se současně, jako kdyby jeho život byl nějaké malé zvíře, umírající v láhvi, ale také jako kdyby měl žít navěky v těch nekonečných prostorách, kde se vznášejí jen osamělí ptáci.

Rapfovi to pomalu přestávalo myslet. Udělal příliš mnoho chyb a teď se začínal cítit v ohrožení. Když zjistil, že Henley zmizel z nemocnice, zašel do obchodu se zbraněmi a koupil si nějaké náboje do waltera. Bylo příliš nebezpečné zůstat ve městě, takže odjel k sestře do Stony Brooku. Než se tam dostal, čekal ho tam Henleyův vzkaz. Obrátil a vrátil zpět do New Yorku. Policisté z Eltonu už sice odjeli, ale ve vstupní hale bylo několik lidí, kteří postávali v hloučcích a polohlasem rozprávěli mezi sebou. Nikdo nevěděl, co se vlastně stalo.

Henleyovy dveře nebyly zamčené a Rapf vešel bez zaklepání. S výjimkou nakyslého pachu ve vzduchu a několika kapek tmavé krve na podlaze bylo místo prázdné jako vyfouknutá vaječná skořápka. Světla byla rozsvícená a okno otevřené. Když si šel prohlédnout požární schodiště, objevil nevelký kámen, matný a podivný, pokrytý zvláštními ornamenty. Nejprve si myslel, že je to těžítka, ale když si ho prohlédl pozorněji, poznal, že něco takového v životě neviděl. Zasunul kámen do kapsy, prozkoumal ještě koupelnu a odešel.

Málokdy se opil, ale když už to udělal, dostával se pravidelně do stavu takového napětí, že mu z něj pomáhalo jen násilí. Vydal se k Rudé čarodějce, ale pak dostal takový strach, že zavolal kapitánovi, pod nímž sloužil. Naposled viděl Vince Pantucciho v Can Tho, když jen tak pro zábavu ostřelovali několik vesniček a doufali, že tím vydráždí Congy. Krátce potom chytili Rapfa, když pašoval přes hranice pušky M-16. Tenhle obchod organizoval Pantucci, ale Rapf odseděl dva roky v lapáku a neudal ho. Za tu dobu si Pantucci odsloužil své a vrátil se do civilu. Rapf věděl, že je ve městě. Už rok o něm slyšával různé historky. Ten chlap byl zlý a nebezpečný, jediný člověk, o kterém Rapf věděl, že má v jistých kruzích, kromě Gusta, skutečnou váhu. A s Gustem se nepřátelil.

Dostat se k Pantuccimu bylo obtížné. Patřil teď k hlavounům a držel se v ústraní. Nakonec musel Rapf utrousit několik poznámek o kšeftech se zbraněmi, aby se mu to podařilo. O hodinu později se Pantucci objevil u Rudé čarodějky. Byl obrovský, široký jako sud, s pažemi silnými jako lodní lana a hustými měděně narudlými chlupy, které mu vystupovaly z rozepnutého límce hedvábné košile. Malá očka jeskynního muže Rapfa okamžitě objevila. Protlačil se k boxu, kde Rapf seděl, a řekl: „Co se děje?“

„Potřebuju helfnout.“

Pantucci obrátil oči ke stropu. Jeho tvář připomínala tvář Etruska - nevýrazné lícní kosti, vysoké ploché čelo a kůže barvy uschlého jílů, pevně napjatá na lebce. „Tak o co ti jde, chcípáku? Prachy?“

„Koukněte, kapitáne...“

„Kapitán se kouká, Rapfe, a vůbec se mu nelíbí, co vidí. Něco jsi posral, co?“

„Vůbec ne, kapitáne, jsem čistej, ale náhodou jsem se dostal do maléru kvůli jednomu špinavému kšeftu.“

„Drogy?“

„Jo.“

„Co? Tráva?“

„O třídu vejš. Háčko.“

„Kolik?“

„Pres dvě kila.“

Pantucci udělal obličej, jako když cítí něco hodně odporného. Pak uštědřil Rapfovi políček a bolestivě mu zakroutil uchem. „Ty sračko.“ Přitáhl si ho za ucho přes stůl, až se jejich nosy prakticky dotýkaly. „Děláš kšefty s cizejma tak dlouho, až se dostaneš do průseru. A pak voláš mě. Je to tak? Proč jsi nepřišel nejdřív za mnou, co?“

Rapf se mu vytrhl, sesul se do rohu a zatvářil se mírně nespokojeně. „Nevěděl jsem, že se tím taky zabýváte.“

„Vymejšlíš si takový sračky, že máš zahnědlý stoličky. Myslels, že jinde dostaneš víc, co? Nebo ti za ty dva roky, cos byl v bání, připadám ošklivej? Kdo je hlavoun?“

„Gusto.“

Pantucci vykašlal hustý chuchvalec hlenů, chvíli ho převaloval po jazyku a pak ho odplivl do pilin, jimiž byla posypána podlaha. „Ty jsi ale chytrák! A cos čekal od těch prevítů? Že tě vezmou do rodiny?“ Chvíli se díval do chladných očí proti sobě a snažil se postihnout tu prázdnotu, kterou tam viděl. Byly to nejprázdnější oči, se kterými se kdy setkal. Připomínaly mu údolí la Drang a nekonečné blátivé cesty. Potřásl hlavou a odvrátil se. „Vyklop mi to celý.“

„Eastonův brácha, Henley, převzal zboží v Seattlu a jel sem, a já se zatím spojil s Gustem. Jenže na cestě se něco stalo. Henley upadl do komatu. Felčari si s tím nevěděli rady. Než jsem ho našel v nemocnici, Gusto už po mně šel. Vím, že Henley to zboží má, ale vypařil se. Vypadá to, jako kdyby si pořád myslel, že můžu za to, jak jeho bráchu rozstříleli u Ngoc Linh. Byli jsme spolu na hlídce. Víc nevím. Myslel jsem si, že byste ho mohl najít.“

„Abys mohl udělat svůj kšeft a doručit zboží Gustovi? Zadarmo ani kuře nehrabe, kámo!“

„Jo, ale já už hrabal.“ Rapfovi zbělely nozdry. Ruce měl schované pod stolem. „Jde mi o kejhák. Necháte mě v tom, kapitáne?“

„Jak vůbec víš, že to Henley má?“

„Určitě to nevím. Ale něco si myslet musím.“

Pantucci se podíval na vlastní ruce, pokryté ztvrdlou kůží. Měl Rapfa docela rád. Vypadal rozčileně, ale bylo jasné, že se mu dá věřit. „Popiš mi toho chlapa.“

„Myslíte, že ho dokážete najít?“

„Už se na tom pracuje.“

Pantucci měl dům v horách a tam Rapfa uklidil. Byl tam krytý bazén a služka a kuchař, kteří bydleli v domě. Byla tam i kovoobráběcí dílna, kde se měnilo a upravovalo kradené zboží. Rapf tam strávil několik hodin a pokoušel se provrtat podivný kámen, který našel v Henleyově pokoji. Nebylo to k ničemu. Kámen byl tvrdší než jakýkoliv známý materiál. Těžká vrtačka s vrtákem s diamantovou korunkou na něm nezanechal nejmenší škrábnutí. Rapfa to sice překvapilo, ale protože se natolik upínal k vyrovnání účtů s Henleym, příliš o tom neuvažoval. Kámen se mu líbil. Zamlouvala se mu jeho váha a hebký, hedvábný povrch. Svou velikostí dokonale sedl do dlaně a na okraji měl několik přirozených otvorů. Nakonec se mu jedním z nich podařilo prostrčit kus drátu a pověsil si kámen kolem krku jako talisman.

O několik dní později našel Pantucci Rapfa podřimovat na verandě pod pergolou zarostlou psím vínem. Vzduchem se šířila vůně cedrové kůry a borové pryskyřice. Od zaprášených kamenů se odráželo sluneční světlo. „Našel jsem ho,“ zašeptal Pantucci.

Rapf vyskočil z lehátka. „Kde?“

„Před hodinou odletěl na Haiti.“ Zamával ve vzduchu svazečkem papírů. „Tady jsou letenky a pas. Na letišti máš připravený peníze - a mezinárodní zbrojní průkaz. Takže odkráčeš v pokoji, ty gumo. A nezapomeň. Jsme si kvit.“

Rapf dorazil na Port-au-Prince v tmavých brýlích, nátělníku námořní pěchoty a černých kalhotách od kombinézy zastrčených do bot s okovanou špičkou. V ruce si nesl diplomatický kufřík s několika kousky prádla, pětadvaceti tisíci dolary v cestovních šecích, pět set dolarů v hotovosti a walthera. Během letu z kufříku vytáhl motýlka a zasunul do jedné z kapes na nohavici kalhot.

Když vystupovali z letadla, prohlížel si Rapf pozorně přihlížející dav, ale bylo tam tolik černých tváří, že i kdyby v něm byli Gustovi lidé, stejně by si jich nevšiml. Až když se začal prodírat davem, zjistil, že na něj skutečně čekali. Cítil, jak se mu na páteř přitiskl tvrdý kov.

„Tak, ty somráku, půjdeš se mnou.“

Poznal ten hlas. Byl to střelec, který na něj čekal na parkovišti. Snažil se vymanévrovat Rapfa z davu hlavní své pistole. Rapf hlasitě zasténal a padl k zemi. V pádu vytáhl motýlka, jednou rukou ho bleskově otevřel a současně máchl kufříkem tak, že odrazil hlaveň zbraně stranou. Muž s pistolí se natočil a sehnul, aby si uvolnil ruku k výstřelu. V té chvíli se Rapf převalil, vyskočil na nohy a vrazil mu čepel nože pod žebra. Krátkým trhnutím přetřel aortu, vytrhl čepel z rány a odstrčil muže stranou.

Dav se rychle rozcházel a Rapf se ztratil mezi hloučky odcházejících lidí. O několik minut později už seděl v taxi mířícím do města. Našel si pokoj v levném hotelu v East Endu a začal se vyptávat na Henleye. Nikdo ve městě ho neviděl, takže se Rapf druhý den přesunul na venkovský trh na předměstí. Koupil si bílou gelábii - dlouhé bílé svrchní roucho a navzdory vedru si ji oblékl, aby pod ní mohl nenápadně nosit pistoli. Bylo jen otázkou času, kdy Gustovi lidé znovu najdou jeho stopu.

Na trhu, kde byla převaha domorodců, přitahoval jeho talisman velkou pozornost. Nikdo se ho nedotkl, ale všichni si ho chtěli prohlédnout. Tři mládenci s divokým vzhledem pobřežních pirátů - nevkusné zlaté zuby, olejem nasáklé nátělníky, obrácené kříže - se dokonce pokusili strhnout mu ho s krku. Nejdřív se na něj Rapfa chvíli vyptávali, pak mumlali něco v jazyce, který vůbec nepoznal, a nakonec, když si uvědomil, že zřejmě minul nějakou narážku, se mu jeden z nich kámen pokusil vzít. Drát, na němž byl kámen zavěšen, se sice zaříztl Rapfovi do krku, ale nepovolil. Rapf přimhouřil oči a udeřil mladíka loktem do zubů. Další dva mladíci vytáhli z pouzder u pasu dlouhé, nebezpečně vyhlížející nože.

Rapf se otočil na patě a vyrazil uličkou mezi stánky směrem k ulicím slumu. Mladíci vyrazili s křikem za ním a cestou po něm házeli ovoce a kamení. V první ulici se Rapf zastavil a otočil a před sebou svíral v obou rukou pistoli. Mladíci se pokusili rychle zastavit, srazili se, a nakonec se dali pozpátku pomalu na ústup. V ústí ulice jeden z nich udělal zvláštní gesto, které Rapf nikdy neviděl, a vykřikl: „*Cthulhu fhtagn!*“ Zvuk jeho hlasu měl ostrý, děsivý přízvuk, který Rapfa znepokojil mnohem víc, než předtím pohled na jejich nože. Rozhodl se, že pro dnešek skončí.

Henley Easton ztratil jakoukoliv kontrolu nad svým tělem. Pohybovalo se pod vlivem jiné vůle a on jen trpně přihlížel. Poslední dny, které trávil ve svém těle, byly naplněny šílenstvím. Po tom, co našel cestu do domu starce v New Yorku, se jeho tělo začalo rychle měnit. Starcovo jméno bylo Autway a byl čarodějem, přesněji řečeno, byl víduistickým *gan-ganem*. Nosil kalebasu naplněnou hadími páteřemi a kdykoliv podivným chřestidlem pohnul, okolní lidé mu odpovídali. Nikdy s nimi nemluvil přímo, slovy. Zvuk kalebasy jeho pokyny vyjadřoval přesně.

Když se Henleyovo tělo začalo měnit, donesl mu Autway volné bílé kalhoty a bílý kabátek s širokými rukávy a kapuci. Oblečení mu dovoľovalo pohybovat se volně a při tom nedráždilo citlivou kůži. Vrstva černých šupin, která mu začala pokrývat ránu na noze a koutky úst, se mu rychle rozšířila na končetiny a trup, strašlivě svědila a vydávala silný hnusný zápach. Autway mu ošetřil kůži směsí z rozdrcených kořenů, která poněkud zmírňovala nepříjemné průvodní jevy.

Přes týden se ukrýval v prostorném sklepení, jehož stěny byly ověšeny závěsy z tmavých ořechů. Autway chodil dolů často, pravidelně provázen mladšími muži. Všichni mladíci měli široké tváře, byli tmaví a ani jeden z nich by nezapřel svůj čistý indiánský původ. Celé hodiny neustále chřestili dutými tykvemi a rytmicky odříkávali: „*Ph'nglui mglw'nafh Cthulhu R'lyeh wgah'nagl fhtagn.*“ Zvuky, které vydávali, měly na Henleye zvláštní účinek. Když jim naslouchal, cítil se vždycky chladný jako hvězdy, až k zbláznění živý, přetékající energií. Rytmus kolem něj plynul jako vzdušná smršť. Byl to proměnlivý, neodbytně vábivý zvuk, někdy temný jako moře, někdy zářící ohněm. Často mu dodal tolik síly, že se jeho tělo samo zvedlo a pohybovalo se kolem pružnými plynulými pohyby. Ostatní se ho

pokusili napodobit, jak nejlépe to uměli, ale nikdo nedokázal vložit do tance tu démonickou zuřivost, s jakou se jeho tělo točilo a zmítalo.

Když Henley odlétal na Haiti, měl už tvář zčásti pokrytou černými šupinami. Uši, tváře, čelo a vršek hlavy měl stále ještě čisté, ale měl ještěřčí ústa a oči mu obtáčely černé kruhy. Na letišti sice bylo třeba velmi složitých vysvětlení o tom, jak je mu špatně, a proč musí mít zakrytou tvář, ale konec konců, nikdo z toho zase příliš velké drama nedělal.

Když dorazili na ostrov, odvezl ho Autway do domorodé chýše na okraji slumu. Tam zařikávání pokračovalo, až na to, že se ho teď účastnilo mnohem víc lidí, používaly se velké bubny, pořádaly pochodňové průvody a obřad *zilet en bas de Teau*, uctívání podmořského ostrova. Ve vrcholném okamžiku obřadu se starší uctívači až k smrti zraňovali ostrými kameny. Henley v hrůze pozoroval, jak jeho tělo křepčí v oněch nepřičetných, nelidských pohybech. Mezi prsty mu pomalu vyrůstaly blány a klouby se mu změnily natolik, že se mohl pohybovat způsobem, o kterém se obyčejným lidem ani nesnilo.

Během dnů neúnavně procházel sem a tam okolím. S kapuci staženou hluboko do obličej se jeho tělo protahovalo mezi provizorními příbytky slumu. Zdálo se, že se vznáší nad zemí a přesouvá svou váhu, jako kdyby nebylo hmotou, ale pouhým dýmem. Ať se hnul kamkoliv, vánek byl plný zvláštních vzorů a jeho postavu alespoň částečně kryl stín, který nikde kolem neměl zdroj. Když ho viděli rolníci na polích, přestávali pracovat a zvedali k ústům tenké píšťalky vyrobené z kostí mořských ptáků, které vydávaly vysoké ostré tóny.

Jednou, když procházel zadní uličkou slumu, vyšla z jedné chýše velmi vysoká žena se žlutýma očima, jako havran černými rozcuchanými vlasy a dítětem v náručí. Položila nemluvně do bílého prachu, postavila se před Henleye a vykasala si sukně. Oči měla plné smutku, jako umírající kuň, a Henley pochopil, že je dítě mrtvé. Dlouhými prsty se dotkla svého prsu a zatímco se její výraz ani v nejmenším nezměnil, sklouzla pomalu špičkami prstů přes břicho k chomáči ochlupení pod ním. V tom okamžiku kolem malého tělčka zavířily stíny jako větrem hnaná mračna a to se pohnulo.- Ozvaly se tlumené výkřiky lidí, kteří potají přihlíželi ze svých chýší. Žena klesla na bok vedle svého dítěte a tvář jí zaplavily slzy radosti. Jenže Henley viděl, že bude třeba zaplatit strašlivou cenu. Dítě se na něj nedívalo nevinným, ušaslým pohledem dítěte, ale bystrým a svůdným pohledem, který sliboval znalost násilí hlubšího než jakákoliv nevinnost či vina.

Jindy se ho zase pokusili ve vedlejší uličce v North Endu obtěžovat dva černoši v ustříhnutých džínách, s volnými pruhovanými kazajkami přes čisté nátělníky. Vypadali nepřátelsky. Jednomu chybělo půl ucha. Druhý měl růžový klobouk a tmavé brýle. Ten v brýlích chytil Henleye za ruku, ale když pod prsty ucítil houbovitou měkkost končetiny, pustil ji jako rozžhavený drát a uskočil zpět. Náhlost jejich akce přinutila Henleye, aby se otočil a shodil kapuci své kazajky na záda. Oba muži strnuli na místě s hrůzou otevřenými ústy a několik dlouhých vteřin nebyli schopni pohybu. Pak ten s polovinou ucha vytáhl ze záhybů své kazajky pistoli. Henleyovy břišní svaly se křečovitě smrštily a střelec byl odmrštěn dozadu a dopadl těžce na zem. Henley si natáhl kápi, prošel ulicí a zahrnul za roh. V další prázdné uličce se jeho břišní svaly znovu křečovitě sevřely, Henley vyletěl do vzduchu, lehce přeběhl po plechových střechách a nakonec seskočil do zahrádky o několik domů dál.

Takové věci už Henleye nepřekvapovaly. Hrůza z toho, že je oddělen od své vůle, ho otupila natolik, že mu bylo každé překvapení cizí. Vzpomínky na předcházející život se mu zdály vzdálené a události, které se kolem něj teď odehrávaly, pozoroval jakoby zpovzdálí nebo ve snu. Nepohnulo s ním dokonce ani to, když ho Autway zavedl do hor, aby mu ukázal hvězdná jezírka.

Za pásmem, kde rostly neskutečné mechy, kapradě a vysoké cypřiše, daleko v mlhavých kopcích, přišli k řadě jezírek, jimž se vyhýbal veškerý život. Úbočí, která se k nim svažovala, byla pokryta poraženými kmeny stromů a udusaným šterkem, což byla práce mnoha generací. Na břehu stály v nepravidelných vzdálenostech monolity z černého kamene a původní rytiny, které pokrývaly jejich povrch, už se dávno staly obětí času.

Jak tam tak stáli pod oblohou barvy křepelčího peří, ve větru, který sem přilétal od jezírek a točil se jim kolem nohou, vyrazil ze sebe Autway tiché zasténání a začal odříkávat jakési zaklínadlo. Rudé světlo červánků se čeřilo jako voda pod nárazem vánku. Stáli a dívali se k východu, dokud se kolem nesnesla tma. Henleyovo tělo bylo velmi vzrušené. Při jednotvárném zvuku hlasu starého muže cítil chvění v klíčních kostech a mohutné svaly v nohou se neklidně převalovaly. Byl téměř neschopný zůstat bez pohybu, šoupání jeho nohou znělo jako dech, dech jako zapomenutý jazyk a on pozoroval, jak se kamenná hvězda - měsíc zvedá nad temnou vodu.

V měsíčním svitu viděl, že se pod hladinou vody něco hýbá. Bylo tam mnoho tvarů, které dohromady vytvářely jediný stín, neustále se přibližovaly k hladině a očekávání, že se už už objeví, mu zadrželo dech v hrdle. Kdesi daleko vlevo zaznělo šplouchnutí následované hlasitým čvachtavým zvukem. Něco se přibližovalo.

Henleyovo tělo konečně vydechlo a znovu zhluboka nasálo dech. Pak se pomalu, jako planeta, otočilo tváří k temnotě. Odněkud slyšel těžké a pomalé údery křídel. Na pravém okraji jezírka se tyčila obrovská hmota. Přestože se čtala proti měsíčnímu svitu, nedokázal Henley pochopit, co to je. Vypadalo to jako chvějící se chomáč masa, spleť končetin a pak se to najednou jakoby zúžilo a vklouzlo pod sklovitou hladinu vody.

Henleyovo tělo zaplavila vlhá únava. Cítil se těžký a vyčerpaný. Autway ho vzal za loket, rosolovitý a měkký, a vedl ho pryč od lesklé hladiny. Henley se cítil špatně. Jeho tělo ještě nikdy nebylo tak unavené. Když konečně došli ke slumu na okraji města, byl napůl ztuhlý vyčerpáním.

Následující den ho Autway odvedl ke vzdálenému kanálu, kde bylo moře hustě pokryté vápencovým prachem, který na něj snášel vítr z pobřeží. Na pobřeží se krčily tři bílé chatrče a za nimi se v ohradě pásł bílý kůň - albín. Henleyova zvědavost z minulé noci se teď rozpustila v hrůze poznání. Vlevo se v líném pobřežním proudu pohyboval bílý člun, v němž stál jediný muž.

Autway zachřestil kalebasou a člunař zamířil k pobřeží. S nesmírnou úzkostí Henley pozoroval, jak muž přirazil ke břehu a vytáhl ze člunu černý džbán.

„Jestliže tebe neočistíme, přijdou Číhající,“ řekl Autway.

Očistit mě! Pomyslel si Henley s hrůzou a díval se, jak se k němu stácejí růžové oči bílého koně, který při tom klidně přežvykoval. Chtěl se podívat Autwayovi do tváře, ale jeho tělo se nehýbalo.

„Tak. Musíme udělat místo Hostiteli. Musíme tě vzít ven. Moc špatné, že tě nemůžeme zabít, ale to je moc špatné pro Hostitele. Teď půjdeš ke svým bratrům, *les moris*. Nyarlatho-tep tě chytil a teď tě propouští. Vezme tě teď l'au noir, černá voda. Běž k ní. Musíš jít.“

Muž ze člunu se přiblížil se džbánem v rukou. Jeho tvář byla tváří idiota, prázdná a čistá jako obloha.

Autway přistoupil blíž a zašeptal Henleyovi do ucha, „Dyby aspoň země sama věděla. Ale není způsob, jak vědět. Zeptej se mrtvých a co ti řeknou? ‚Mohu být, kým chceš.‘ Odhoď pyšnost minula, odvrhni kořen přítomna a všechno, co ti budoucnost řekne, je, kam ty nikdy nechtěl jít.“ Idiot podal Autwayovi džbán a Henleyovy kosti se naplnily studenou mlhou. *Gangan* nádobu s vážným výrazem uchopil a obrátil se k Henleyovi. Jeho tvář byla mozaikou ztvrdlých plošek a stěp zrcadla byl zašedlý. Promluvil a v jeho hlase zněla ocel. „Ticho budiž tvým pastýřem. Necht' to, co je uvnitř, zvítězí.“

Autway naklonil džbán tak, že jeho hubice byla ve výši Henleyových očí. Temnota uvnitř rozevřela chřtán a Henley cítil, jak se kníže svého těla vyklání. Podíval se dolů a spatřil, že se tam pohybují světla, drobná a zastřená. Některá přilétla blíže a on viděl, že jsou to spirály hvězd, galaxie, mlhavé baletky poletující nocí, která přetéka hrůzou. Zaskočený padal a řval strachem. Pohltila ho půlnoční temnota a jistě by byl ječel a vyl, nebýt toho, že ty slepé hlubiny byly i němé.

Rapf obešel roh levného hotelu, kde nechal svůj kufřík. Přiložil oko ke škvíře ve stěně, kterou tam udělal svým nožem, když se nastěhoval. Uvnitř se něco pohybovalo a on v duchu zuřivě zaklel, když poznal, že je to Duke Parmelee a Tralalák Chuckie Watz. Prádlo mu rozházeli po celé místnosti a teď noži párali matraci v posteli.

Rapf vešel do hotelu a opatrně se přiblížil ke dveřím svého pokoje. Vytáhl waltera z pouzdra, přitiskl ten tělem zahřátý kov ke rtům a vrazil do místnosti.

Přikrčil se ve dveřích a pistolí, kterou svíral oběma rukama, mířil střídavě na jednoho i druhého a zasyčel: „Pohněte se, dehtáci, a máte to odbyty!“

Pomalu vešel dovnitř a zavřel za sebou dveře. Rychlý jako myšlenka postavil oba muže obličejem ke stěně a odebral jim zbraně. Duke u sebe měl čtyřiačtyřicítku magnum, vyhazovací nůž a ocelová pouta. Tralalák pouta, osmatřicítku, silnou úzkou čepel v pouzdře na předloktí a boxera doplněného břitvovými čepelemi. „Paráda,“ řekl Rapf a zamával boxerem. Pak ho s ostatními zbraněmi odhodil na postel a přinutil oba muže, aby si u stěny klekli na zem a naklonili se kupředu tak, že měli hlavy téměř mezi koleny. Pak jim nohou stáhl boty a odkopl je na druhý konec místnosti. „Tak, smrad'oši, a teď se vyslečte,“ řekl a když se snažili protestovat, kopl je do zadků tak, že narazili hlavami do stěny.

Když byli nazí, připnul jim pouty pravá zápěstí k levým kotníkům, pak konečně sklonil pistoli, a zvedl Tralalákův nůž. „Víte, můj logický úsudek mi říká, že bych vás dva měl zabít.“ Shodil matraci na zem a odkryl tak drátěnku. „Jenže já věřím ve spravedlnost.“ Použil pevnou čepel jako páčidlo, uvolnil

dvě okrajová pera a s nimi i dráty, které k nim byly připevněny. „Když jsme se naposled setkali, chovali jste se ke mně, mládenci, vážně fajn. Cítím povinnost se vám revanšovat.“ Uvolnil další pera a začal dráty splétat dohromady. Když měl spletený dlouhý kus, odměřil si délku jejich těl a udělal několik drobných úprav. „Ještě štěstí, že jsem klidná povaha, jinak bych vás určitě zmrzačil, vošousti. Ale jak mi radila moje máma, nepodávám se tomu. Jsem klidnej.“

„Gusto tě chce na prkně, sráči,“ zavrčel Duke. „Měl bys nás zabít, dokud máš šanci.“

„To by se vám tak líbilo,“ zasmál se Rapf, znovu si poměřil dráty a teď bylo vidět, že z nich vytvaroval jakési hrubé postroje. „Naučil jsem se od Viet-Congů jeden trik, kterej si na vás teď vyzkouším. Kromě toho vás nechci zabít. Chci Henleye.“

„Zapomeň na Henleye,“ zašeptal Chuckie.

„A pročpak, hezouně?“

„Henley je zrůda.“

„Jo? No, nechte si svý názory pro sebe, dokud si na něj nedošlápnu.“

„Člověče, Henley je mimo,“ řekl Duke. „To už není člověk, rozumíš?“

Rapf se usmál. Byl hotov. Použil Dukův nůž, aby rozřezal jejich šaty na dlouhé pruhy, a ty použil jako pouta. Když svazoval Tralalákovi kotníky, ohnal se Duke volnou rukou a zabořil mu prsty zezadu do krku. Rapf sekl nožem a roztál Dukovi dlaň.

„Kurva!“ zařval Rapf. Chvilku si masíroval zátylek a pak ukázal krvavým hrotem nože na Dukea, který mlčky seděl a mračil se. „Za tohle, vy šašci, vám věnuju obzvláštní pozornost.“ Spoutal jim ruce a nohy a odepjal jim kovová pouta. Pak jim opatrně a s jistou pýchou natáhl na krk drátěné smyčky. Smyčky byly pohyblivé a připevněné k dalšímu drátu, který připnul vynalézavým posuvným uzlem k perům. Totéž jim provedl s nohama, ty jim pak spoutal kovovými pouty a odstranil pouta hadrová.

„Krása celé situace, kamarádi devianti, spočívá v tom, že jakmile se začnete hejhat, začnou se vám stahovat ty obojky kolem krků. Když se pokusíte vyprostit, sami se uškrtíte. Ale jestli budete hodní a vydržíte sedět bez jedinýho hnutí, možná vás tady jednou někdo najde.“

Rapf jim nacpal do úst jejich spodky a ústa jim pak převázal pruhem látky. Než odešel, stáhl žaluzii a naskládal zbraně, své šaty a peníze do kufříku. V malé vstupní hale našel majitele. Měl oči s narůžovělými bělmy a ústa jako zčernalý propadlý otvor. S přehnanou zdvořilostí mu Rapf zaplatil peníze na další měsíc dopředu. V zadní uličce se hemžily krysy a s jistými obtížemi se mu podařilo chytit dvě opravdu velké. Ty pak odnesl v pytlí do svého pokoje a vysypal je na zem. Tralalák sebou vyděšeně trhnul a drátěná smyčka se mu okamžitě zařizla do krku. „Jen klídek, hoši. Tohle je jenom takový moje malý sbohem.“ Zavřel dveře a chvilku si hrál se zámek, dokud se mu ho nepodařilo zablokovat.

Rapf se vydal na sever. Několik dnů putoval po malých horských vesničkách a vyptával se na Henleye. Nikdo ho neviděl, a i kdyby, Rapf měl nejistý pocit, že on by byl ten poslední, komu by to byli řekli. Ať se hnul kamkoliv, cítil, že je sledován. Jednou, když se ohlédl, zahlédl jednoho z mladých pirátů, jak zatlouká do jeho stopy v prachu velký hřeb. Lidé, které potkal, žasli nad jeho talismanem, ale nikdo s ním nechtěl mluvit. Nakonec jednoho dne ráno, když našel nedaleko svého tábořiště rezavý zavírací nůž, s čepelí zavřenou přes kus papíru, na kterém byla načrtnuta jeho hrubá podoba, se rozhodl, že končí. Měl pořád ještě většinu peněz, které mu dal Pantucci, a přemýšlel o tom, že odjede na nějaké exotické místo a tam se ukryje před Gustem.

Následujícího dne našel Henleye. Nebo něco, co vypadalo jako Henley. Rapf viděl korálově rudé vlasy už z dálky. Bylo to v zanedbaném slumu několik kilometrů od North Endu. Tu a tam, mezi záplavou lesklých plechovek a skleněných střepů, se přehraboval pták, další ptáci posedávali na pahýlech i nepoškozených bambusových stvolech. Na nebi zatím vítr protahoval mračna do dlouhých, rybám podobných tvarů.

Rapf vešel do slumu a pohledem sledoval rudé vlasy. V ruce se mu kýval jeho kufřík a bílá galábie za ním vlála ve větru. Čím blíže přicházel, tím méně to jako Henley vypadalo. Tak především, postava byla příliš vysoká, měřila dobře přes dva metry. A pak, ve způsobu, jak stála, s rozkročenýma nohama, hlavu na stranu jako loutka, bylo něco, co nejen nepřipomínalo Henleye, ale dokonce ani člověka. Jenže postava stála zády k němu a Rapf si nebyl jistý.

Soustředil se natolik na onu podivnou postavu stojící vedle rezavého džípu s velkýma očima namalovanýma na nárazníku, že si nevšiml starce. Stařec vystoupil zpoza jedné chatrče pobité dehtovým papírem a chytil Rapfa za ruku. Jeho stisk byl až překvapivě silný. Když k němu Rapf obrátil obličej, musel přimhouřit oči. Ze starcovy tváře na něj vyletěl záblesk sluneční záře.

„Promiňte, člověče. Jmenuju se Autway. Rád bych s vámi mluvil řeč.“

Autway obrátil tvář a Rapf se zahlédl v zrcadlovém úlomku jeho oka. „Co chceš, starej?“

„Ten muž tam, není ten muž, kterýho vy hledáte.“

„Jak víš, že někoho hledám?“

Autway zatřásl svou kalebasou. Na krku měl zavěšený obrácený kříž a teď se ho dotkl. „Já jsem *gangan*. A já vím, proč vy tady.“

„Jo? A proč teda?“

„Abyste našel Henley Easton.“

Rapfovy se zúžily oči. Na jeden zoufale děsivý okamžik ho napadlo, že narazil na jednoho z Gustových mužů. Pak ale stařec zakoulel svým jediným okem a ukázal v úsměvu začernalé zuby. Nepatřil ke Gustovi.

„Jak to víte?“

„Já říkal. Já *gangan*.“ Pak zase zachřestil kalebasou a dotkl se obráceného kříže. „Ty Michael Rapf, co?“

Rapf se mu upřeně zadíval do obličeje a napadlo ho, že vezme starce pod krkem, ale pak si to rozmyslel. „Jo, a kdopak mě prásknul? Henley?“

„Nikdo. Já *gangan*.“

Rapf Autwayovi pohrozil pěstí. „Mohlo by to s tebou ošklivě dopadnout, jestli mi rychle nezačneš jasně odpovídat.“

Autway přikývl. Vlasy měl jako zcuchané hlohové křoví a teď si je shrnul dozadu. „Ty musíš odjet - rychle. To není Henley. Henley už pro nás moc daleko.“

Rapf položil svůj kufřík na zem. „Je mrtvý?“

„Něco horšího. Není mrtvý, je pro nás moc daleko.“

Rapf upřel pohled zvlněnými vrstvami rozpáleného vzduchu směrem k postavě vedle džípu. Teď kolem něj stálo několik mladíků a on si uvědomil, že jsou to titíž, kteří na něj před nedávným vytáhli nože. „Pane, já z toho všeho, co říkáte, nerozumím jedinému slovu.“

„Tak já ještě zkusím. Tohle je vůdů salango. Nic takového ve Státech nevidíte. Spousta síly a kouzel. Tamten muž býval Henley Easton. Ale už ne. Je úplně přeměněný.“

Autway jemně pohnul kalebasou a vysoký muž, jako by ji slyšel, se otočil. Když Rapf viděl jeho tvář, věděl okamžitě, že to byl Henley. Ty oči byly jeho. Stejně tak tvar čelistí. Vlasy. Ale to bylo všechno, co z něj zbývalo. Kůže byla leskle černá. Ne černošská, černá jako tuš. A celé tělo bylo zvláštní. Podivně prodloužené a v kloubech volné jako loutka. Když ho tam Rapf tak viděl stát, nezúčastněného a lhostejného, bílého jen v bělmech a na nehtech, měl dojem, že se mu mozek loupe jako pomeranč. Myslel na jarní mračna, která táhnou nad řadou studených jezer, a měl pocit, že ho s sebou strhává mořský proud, temný a hrozivý. Ten pocit rychle přešel a rozmazal se jako rybí stín. Trval však dost dlouho na to, aby v něm vyvolal děsivou předtuchu.

„Co se mu stalo?“

„Tomu vy nedokážete rozumět.“

Rapf ten pohled nevydržel a musel od Henleye odvrátit oči. Zadíval se k ústřicově šedým mračnům a spatřil měsíc v úplňku, bledý náznak na denním nebi. „Zkuste to.“

„To Prastaří - oni odnesli Henleye pryč. A potom, byl tady ten posel. Ten Nyarlathotep. H-s-s-t!“

„Cože?“

„To On vystřídal Henley.“

„Jak?“

Autway zavrtěl hlavou. „Líp se zeptat proč. Jak znamená šílenství.“

Henley se otočil a v průvodu mladých rváčů odcházel, odplouval jako dým nebo vodní pára. Odněkud se ozvalo slabé žalostné pískání.

„Tam v horách, hvězdná jezírka. Tam vstanou služebníci. B-r-r-r-p! Království už dlouho, dlouho přichází.“

„Vidíš, ty nebudeš rozumět. To je Království. Nyarlathotep, on je Klíč. Svět je Zámek. Když vstupuje, je Klíč slepotou v oku zámku, sen, co se vždycky vrací.“

Rapf si přetřel rukou tvář. Prsty se mu třáslly. Sehnul se, aby zvedl kufřík, ale stařec mu položil na rameno ruku, lehkou jako dotek deště a zadržel jej.

„Chceš ty tu drogu?“

Rapf se na něj podíval náhle nehybnými očima a pomalu se narovnal. „Vy máte ten heroin?“

„Můžeš mít. Vyměníme ho. Za tohle.“ Stařec natáhl kloubnatý prst barvy černé kávy a dotkl se talismanu.

„Děláte si srandu?“

Autway sáhl do svého širokého pláště a vytáhl z něj velký plátěný sáček.

„Chci se podívat.“ Rapf uchopil sáček a nahlédl dovnitř. Prstem prohrábl bílý prášek uvnitř a opatrně se dotkl špičkou prstu jazyka. Narovnal se a usmál. „Dohodnuto.“ Zatáhl ústí sáčku, sehnul se a vložil ho do svého kufříku. Jednou rukou zajistil zámek, druhou si stáhl s krku kámen a podal jej Autwayovi. Ve chvíli, kdy *gangan* kámen uchopil, vyrazil jásavý smích, který se mu zkřivil na jazyku, změnil se ve výkřik a ten pak v zavytí. „Ty hloupý chlape. Rozetni vítr. Rozdrť kámen. Všechno je ztracené. Zahodil jsi jedinou naději.“

Rapf se zamračil a vstal, ale Autway už byl v pohybu. Rapf pozoroval, jak se ztrácí směrem k zadním klikatým uličkám mezi skupinkami chatrčí. Přestože konečně měl to, co hledal, cítil se ošizen a to byl velmi nebezpečný pocit.

Rozhodl se, že chce kámen zpět. Uvědomoval si, že je to tupá, nelogická reakce zvířete, ale ten kus kamene mu najednou připadal nesmírně důležitý a jeho získání nutnější každou vteřinou.

S kufříkem pod paží se Rapf rozeběhl těsnou uličkou a přeskakoval při tom hromádky odpadků a kamení. Když zahrnul za první roh, zarazil se, otočil se na podpatcích a skočil zpět. Vytáhl waltera a stačil se přikrčit za svůj kufřík, když do uličky zahrnul muž s hrudníkem bizona a širokým smutným úsměvem. Byl to Pantucci.

„Jen klid, pochcánku,“ řekl a pozvedl prázdné ruce od těla. „Kdybych po tobě šel, tak už jsi dávno ležel bradou nahoru.“

„Otočte se, kapitáne.“

Pantucci se obrátil. „Jsem čistej jako lilium.“

„Jasně, a já jsem doktor Bolíto. Zvedněte si ty nohavice.“

Kapitán si vytáhl nohavice ke kolenům. „Jdu za tebou celý dny, troubo. Čekal jsem, až ho najdeš.“

„Jo? A proč?“

„Někdo musí to zboží převézt. A teď beze srandy, Gusto tě chce přinutit k pláči a už mu o to jde víc, než o to háčko.“

„Teda, vy vždycky dokážete říct úplně jasné věci, jako když vás to překvapuje.“

„Myslíš snad, že bys takovou dávku dokázal zvládnout sám?“

„Kapitáne, já vím, že se mně všechny ty dny nedržíte v patách, abyste mě tahal z bryndy. Jste tady, abyste vydělal na mém neštěstí. To je mi jasné. V tomhle kufříku je tolik hříchu, že to představuje slušný bohatství. Jestli z toho chcete část dostat, musíte dělat, co vám řeknu.“

„Tak to vypal - ne doslova, samozřejmě.“

Rapf se neusmál. „Tak za prvé, tu vaši igelitku s hračičkami necháme vedle v uličce, kde jste ji odložil. Dobře jsem ji viděl. Copak pěknýho jste v ní měl?“

„Magnum.“

„Fajn. S tím si místní děti bezvadně vyhrajou.“ Rapf vstal a zasunul pistoli pod plášť. „Za druhý najdeme toho dědka, se kterým jsem mluvil. Má něco máho. A potom se začnem dohadovat o procentech. Jasný?“

Pantucci přikývl, ale nespouštěl oči z kufříku.

„Jo, a ještě jednu věc,“ dodal Rapf a přešel si nehtem palce po bradě. „Nepodceňujte mě, kapitáne. Jste o hodně větší, ale já jsem rychlejší, hodně rychlejší.“

Více než hodinu procházeli slumem, ale po Autwayovi nebylo ani stopy. Rapf se nakonec rozhodl zamířit k horám, po jediné stezce, která byla jasně viditelná. O čtyři hodiny později, když se dlouhou dobu prodírali cypřišovým houštím a kapradím zarostlými údolíčky, zaslechli zvuk Autwayovy kalebasy.

Pantucci byl neklidný a chtěl vyrazit zvuku naproti, ale Rapf ho uklidnil, takže se Pantucci nakonec vydal křovinami podél pěšiny dál. Rapf šel kousek po stezce a pak se ukryl do úžlabí žulového skaliska, které bylo zakryto převislým mechem. Nakonec se na stezce skutečně objevil Autway. Když za ním na stezku vyskočil Rapf, dal se na útěk. Běžel neuvěřitelně rychle a kdyby Pantucci nebyl ukrytý o takový kus dál, byl by snadno utekl.

Pantucci chytil starce za rozevláté roucho a strhl k zemi. Rapf k nim doběhl a přitiskl hlaveň pistole Autwayovi k uchu. „Naval ten kámen!“

„On není tvůj kámen.“

Rapf ho udeřil do tváře rukojetí pistole. „Tvůj život taky není můj, ale jestli mi nevrátíš kámen, vezmu si ho taky.“

Autwayovi krvácela tvář a zdravé oko měl doširoka otevřené a pokryté sítí krvavých žilek. „Já ho už nemám.“

Rapf zvedl zbraň, aby ho udeřil znovu, ale Pantucci natáhl ruku, a chtěl ho chytit za zápěstí. Rapf se bleskově převalil stranou a zastavil se v podřepu s waltherem namířeným na Pantucciovu hlavu. „Nechte toho, kapitáne!“

„Rapfe, vždyť je to jenom nějaký posranej šutr!“

„Hele, ten dědek se mně vysmál. A vysmál se mi pořádně. Pro něj to není jen tak nějaký posranej šutr.“

„Dělal si z tebe srandu, chtěl, aby sis myslel, že na tom prostě vydělal.“

Rapf zavrtěl hlavou. „Možná. Ale já ten kámen chci, bez něj nejdu.“

Pantucci zvedl Autwaye se země za uši. „Tak dobrá, dědku, kde je ten šutr? Vyplivni to rychle a jasně, nebo ti to zdravý oko vymáčknu jak ústřici.“

„Já ho nemám. Je tam.“ Stařec ukázal přes rameno.

„Jak daleko?“

„Hodně daleko. Hluboko v pralese.“

Rapf chytil Autwaye za vlasy a otočil ho. „Tak jdeme pro něj.“

„Počkej, Rapfe. S ním se dostanem akorát tak do maléru. Ti jeho hoši určitě čekají někde na cestě.“

Rapf otevřel kufřík a vytáhl z něj čtyřiačtyřicítku a osmatřicítku. Zkontroloval, že jsou obě nabitě, pak vytáhl nože a upravený boxer a odhodil je do křoví. Nakonec hodil kufřík Pantuccimu. „Vy neste Satana.“ Waltera zasunul do pouzdra, osmatřicítku za opasek. Čtyřiačtyřicítku přitiskl Autwayovi do týla. „Zahod' to svý chrasťátko, a na cestu.“

Autway odložil kalebasu a vykročil po stezce. Jak pomalu vystupovali výš, houstlo kolem nich ticho jako mlha. Dokonce i stébla trávy a listí stromů ztichly jakoby v hlubokém zamyšlení. Stromy byly čím dál tím vyšší, kmeny čím dál tím silnější. Zanedlouho byl prales tak hustý, že korunami pronikalo velmi málo světla. V tomhle chladném podmořském šeru se mezi stromy začaly objevovat dolmeny a obrovské kotouče vytesané z kamene, všechny pokryty podivnými znaky. Většina z nich byla napůl pohřbena v zemi, nebo z větší části zarostlá hustou zelení.

Pantucci brzo znovu zneklidněl. Ohlížel se přes rameno. „Rapfe, někdo nás pozoruje.“

„Myslíš? Tak se pokusíme vypadat co nejlíp.“

O kilometr dál se stezka zúžila tak, že se museli doslova prodírat mezi větvemi. Pralesem přitom vál silný vítr.

„Jak daleko ještě?“

Autway mávl rukou v gestu podobném větru v mlází. „Projdete ještě tím houštinou támhle a jste tam. Ale pomalu, človče. Pomalu.“

Pantucci se prodral hustou skupinou trnitého křoví a Rapf za ním postrčil Autwaye. Na druhé straně se zastavili a rozhledli se po řadě jezírek s vodou zelenou jako oheň. Bylo jich aspoň půl tuctu, byla oválná, hladiny měla ploché jako zrcadlo, břehy holé, a byla oddělena řadami vysokých stromů a travnatými rovinami, které se vlnily v podivné neskutečné mlze. Obzor za nimi se ztrácel v pralese. Na obloze se chvěla zelená záře a ztrácela se za okrajem světa.

Pantucci upíral pohled do vody, okouzlen bledými stíny korálů, podobných žebříkům. Obličej mu povolil. „To je sen,“ prohlásil.

Je to přišerné, pomyslel si Rapf a soustředil se na uspávající zvuk - na šumící dunění vln, omývajících vzdálené pobřeží. Podíval se upřeně na řady modrých stromů. Několik z nich vyrůstalo přímo z vody a ohýbalo se jako staré čarodějnice. Musel prudce potřást hlavou, aby se vymanil z omámení.

Hlavní pistole obrátil Autwaye. *Ganganova* tvář byla chladná a temná jako ambra. „Tak kde je to, ty mizero?“

„Má to ten, kdo z toho vzešel.“ Vrásčitá tvář se přihloupě usmála.

Na druhém břehu nejbližšího jezírka, zpoza mohutného kmene stromu vystoupil vysoký muž s černou kůží. Byl nahý, podivně protáhlý, neskutečný a ramena se mu leskla, jako by je měl skleněná. Podivný svit, který mu vyzařoval z těla, křivil vzduch v jeho okolí. Klouzal travou jako duch a paže bez kloubů se mu vlnily podél těla. I na tu dálku bylo jasné, že to není člověk. Maso mu opadávalo z kostí jako promáčený chléb a kosti byly dlouhé a gumově ohebné.

Rapf vystřelil zcela automaticky. Kulka tvora zastavila. Alespoň to tak vypadalo. Jenže pomačkaný vzduch kolem něj se pohyboval dál. Vypadalo to jako stěna deště - výboje statické elektřiny, průhledný, ale pokřivený vzduch s mnoha kmitajícími místy. Když se to ještě o něco přiblížilo, zazněl jim v uších pískot, nesmírně vysoký a přicházející zdánlivě z velké dálky. Než se kdokoliv z nich stačil pohnout, změnil se pískot na ostrý jek, ve zvuk, jaký vydává střela, která se řítí vzduchem. Pak je zasáhla chvějící se vzduchová stěna a síla zvuku dosáhla intenzity jeku roztočené sirény. Jek se změnil v jehlu, která se jim zabodla mezi oči a ta je jako kus mokrého hadru srazila k zemi. Do kostí i zubní dřeně se jim zavrtávala pulsující bolest, rozbila jejich vidění na střepy a s každým úderem srdce vybuchovala ještě silněji. Ječivý zvuk byl do běla rozpálený a oni věděli, že je zabije. Nyariathotep křičel.

Zvuk najednou umlkl, jako kdyby někdo zavřel dveře. Hukot v jejich uších však pokračoval. Byli hluší jako tetřevi a byli by tam seděli v tiše šustící trávě a kývali se sem a tam jako stařeny, nebýt toho, že si rychle uvědomili, co se děje kolem. Zahlédli to všichni tři současně. Rapf se roztrásl jako gong a Pantuccimu se z hrdla vydral žalostný sten. Autway se rozesmál, ale jeho smích se vzápětí změnil v zvířecí vytí.

Henleyovo černé a zničené tělo se kroutilo a zmítalo na zemi a nemělo s tělem člověka už vůbec nic společného, hlava se ohýbala dozadu, přes záda až k patám a v pase se otáčelo dokola o celý kruh. V hrudníku, kde ho zasáhla kulka, zel obrovský mastný otvor a ten se neustále zvětšoval a praskal. Tělo se loupalo, pukalo jako kokon a vypuzovalo ze sebe třaslavý sýrovitý měchýř - horečnaté a rosolovité tělo Nyarlathotepovo.

Bylo masivní. Jakýmsi nepochopitelným přísunem hmoty nabylo dvojnásobné velikosti těla, z něž se vyrvalo. Jeho povrch byl pokryt něčím lepkavým, černou mízou, která bublala a rozlévala se na všechny strany a s sebou roznášela perleť, zářící kusy sraženého mléka, chomáče vajíček. Po pružném černém povrchu se pohybovalo něco podobného nitěnkám a doutnalo to vzteklym bakteriálním svitem. To, z čeho nové tělo vzešlo, se proměnilo v chomáč vláken, který se sesul k zemi a postupně se v modravé záři měnil na hromádku uhlíků obklopených měkkým doutnajícím svitem. Přes travnatou plochu k nim vítr donesl zápach spáleniny a Pantucci začal zvracet.

Rapf z té věci nedokázal spustit oči. Vznášela se několik metrů nad zemí a rosolovitý vak byl protkán pavučinou modře pulzujících žil. Kolem otvorů na spodní části vaku, podobných ústům, se vlnily rudé úponky. Chapadla odstrkovala tělo od země, nahoru do vzduchu; odporná třaslavá hmota se zvedala nad spečené zbytky svého kokonu.

Rapf se těžce postavil na nohy. Chtěl se dát na útěk, letět jako vítr, ale další hrůza ho přikovala na místě. Jezírko se zpěnilo. Podivné tvary se zvedaly ke stínům na hladině a vynořovaly se ven. Zpěněnou vodou byly vidět blánami opatřené končetiny, a ke břehu se začaly s hlasitým šploucháním přibližovat ploché tváře se žraločími rysy a očima ještěřů. Před nimi stál Autway, ruce rozpažené, podivné vlasy rozčuchané divokými pohyby.

Tvorové, kteří se sunuli vodou ke břehu, byli nasáklí černotou a pachem samotného pekla. Autway divoce křepčil a Rapf, přestože věděl, že je to nemožné, protože jeho uši byly ucpané zaschlou krví, slyšel Autwayův sípavý hlas, který mu zvracel slova přímo do mozku: *Pane můr! Zatrať mé nepřátele! Vezmi mne! Odnes mne do snů! Vever dos miroir! O Ny-arla! Sonde miroir! Nyariathotep!* A pak zmizel. Z jezírka se vynořil příhrblý bublající chomáč a pohltil ho. Na okamžik měl Rapf dojem, že vidí v závoji bělavé mlhy Autwayův šokovaný obličej s ústy otevřenými k výkřiku, ale pak tam zbyl jen oblak rudé mlhy obklopený pulzující beztvarem věcí.

Pantucci vykřikl a sevřel kufřík. Nepravidelnými poskoky se rozeběhl podél břehu jezírka k pralesu. Obluda s hlavou chobotnice a mohutným zobákem se zvedla z vody a kývavým během ho začala pronásledovat. Rozkřičel se a v běhu odhodil kufřík stranou. Nebylo to nic platné. Stvoření už ho dohonilo, všechny švy a záhyby na odporném krku se nesmyslně zazmítaly a jedna klepety opatřená skvrnitá končetina ho zvedla se země. Kopal nohama a zoufale mával rukama ještě po tom, co jeho tělo rozdrtil zoban pokrytý zelenými šupinami.

Rapf se málem zadusil vlastním strachem. S pistolí v každé ruce ustupoval do houštin a při tom několikrát vystřelil přímo do rozšklebených savých úst bezoké příšery. Vrhł se mezi stromy a dal se na zoufalý útěk. Křičel, vzlykal, přeskakoval vystouplé kořeny a prodíral se spleť lán, narážel do ostatných keřů a nechával na nich kusy své galábie i masa ve snaze rychle se osvobodit z jejich sevření, a zabíhal dál do pralesa temného jako hrob. Neslyšel nic. Byl stále hluchý a příliš vyděšený, než aby se odvážil ohlédnout. Cítil však záchvěvy. Tupé, dunivé vibrace, které vnímal prostřednictvím země.

Přeskočil padlý dutý kmen, cítil, jak se mu noha někde zachytila a viděl, jak se rychle přibližuje zem pokrytá zeleným porostem. Zbraně mu vyletěly z rukou a zmizely ve vysokých travinách. Surové ruce ho otočily na záda a on zíral do napuchlé a poškrábané tváře Duka Parmeleeho. Za ním stál Tralalák Chuckie Watz, tvář naběhlou, odpornou, spodní ret směs zaschlé krve. Oba měli v rukou těžké řeznické nože.

Rapf se s nimi pokusil spěšně domluvit nemotornými prostředky hluchého, ale z úst se mu draly jen zoufalé vzlyky. Duke se sehnul, aby na něj zaútočil nožem, ale něco mezi stromy odlákalo jeho pozornost. První vykřikl Tralalák. Rapf viděl, jak začal míšenec ustupovat a jak se mu tvář stáhla hrůzou. Pak zakopl a padl naznak. Než se stačil zvednout, něco se zamíhalo vzduchem a na hrud' se mu sneslo obrovské článkované tělo s hůlkovitými nohama a blanitými křídly. Jak strachem ochromený Duke s vytrženými očima přihlížel, dopadlo mu na záda něco, co se podobalo obrovské mihuli se stopkovitými očima. Začal zmateně pobíhat sem a tam, zkoušel strhnout slimákovité tělo se zad, ale tvor se mu doslova vsával mezi lopatky. Nakonec se mu slizká hmota přelila přes hlavu a Duke se zřítil k zemi.

Zatímco se Parmelee stále ještě zmítal, zvedl se Rapf na nohy a vrazil přímo do neohrabaných paží čehosi odporného. Mozkové vypukliny se spolu s hlavou obludy zazmítaly ze strany na stranu a mohutná kusadla se zachvěla ďábelskou radostí. Než však stačil tvor udeřit, Rapf bleskovým pohybem vytáhl a otevřel motýlka a vrazil ho do tetelícího se těla. Otočil se nazpět, několikrát se bláznivě zakýval, aby získal rovnováhu, a pak se v oblaku vířícího listí znovu rozběhl. Kousek před ním se objevil příkrý břeh a Rapf se z něj zřítil v záplavě kamínků a prachu doslova po hlavě. Spadl do mělké vody v kamenitém řečišti a zastavil se o kamenný jazyk vybíhající do proudu, hlavu a ramena pod vodou. Chladná voda ho probrala. Rozechvěle se zvedl na nohy, zapotácel se jako starý muž a padl naznak zpět do vody.

Nahore, mezi křovisky na vysokém břehu viděl přihrblé obrysy obludných stvoření, které se objevovaly a mizely. Rychle se překulil na břicho a odsunul se do hlubší vody. Proud ho nadlehčoval a pomalu odnášel s sebou.

O celé hodiny později nabyt vědomí a zjistil, že leží na kamenitém břehu. Nedaleko začínal porost světlého kapradí a nad ním viděl plechové střechy a překližkové dveře slumu. Pomalu a bolestivě se zvedl na nohy a kulhal nahoru, po mírném svahu. V uších mu stále ještě hučelo a hlavu měl těžkou, ale už zachytával ozvěny zvuků: šum potoka, který za zpěvavého bublání ubíhal přes oblázky, kletby štěrku skřípajícího pod nohama.

Bezmyšlenkovitě se potácel k městu, stále ještě napůl omámený a oči měl malé a lesklé jako had. Lidé, kteří ho viděli přicházet, mu ustupovali z cesty, s výjimkou dětí, které po něm házely kameny. Rapf si jich nevšímal a s prázdnou tváří a nepřítomně těkajícíma očima se šoural dál. Ponořil se do svých vlastních myšlenek.

O den později ho našla místní policie na okraji North Endu. Pokousal ho toulavý pes a byl poraněn dětmi, které po něm střílely kamení z praků a foukaly podomácku vyrobené šipky. Přestože se zoufale potuloval od ulice k ulici a občas se s žalostným výkřikem ohnal po svých trýznitelích, nedělal žádné potíže, když mu policisté nasadili pouta, aby ho odvezli.

O mnoho dní později se mu vrátila přičetnost. Trvalo dlouho, než si uvědomil, co znamenají ty špinavé, otlučené stěny a mříže. Z obličeje mu zmizel výraz idiota a on se stočil do klubíčka a rozplakal. Když se sebral, postavil se k mříži své cely. Z tváří policistů i ostatních vězňů poznal, že musel mluvit v deliriu. Chtěli vědět, co se mu stalo, jestli to byly houby nebo anis ve vesnici, co ho přivedlo do takového stavu.

Rapf odmítl všechny jejich domněnky a pomalu, přerušovaně, jim pověděl, co viděl v kopcích. Policisté se smáli, ale ostatní vězňové mlčeli a odvraceli oči.

Dalšího dne ho pustili. To už litoval, že jim vůbec něco řekl. Zavolali důstojníka z Port-au-Prince, aby si vyslechl jeho historku, a Rapf měl strach, že nějak přijdou na heroín a zadrží ho. Důstojníka však zajímala jen přesná poloha hvězdných jezírek a Rapf mu řekl všechno, co věděl.

Muž byl jiný než místní policisté. Podsaditý, s klidnými očima a jemnými prsty. Navíc Rapfovi věřil. Alespoň dost na to, aby poslal čtyři muže po stezce, po které Rapf putoval před mnoha dny. Nejdříve chtěli, aby šel Rapf s nimi a ukázal jim cestu, ale když odmítl a před očima se jim změnil v roztřeseného, blábolícího starce, nechali ho být.

Tu noc zůstal Rapf ve vězeňské cele. Představa, že by se měl vrátit zpět do kopců, ho rozrušila natolik, že potřeboval injekci, aby se uklidnil. Ve spánku snil o slunci, černém, ale zářícím, obklopeném

podivnými hvězdami, které se odrážely od tmavě modré okolní oblohy. Byl sám ve vlhké uličce a po obou stranách se zvedaly slizké stěny až vysoko k cizímu nebi. Ve vzduchu se vznášel pach spáleniny a když ji ucítil, žaludek se mu prudce sevřel.

Pak se ze vzdáleného konce uličky, z místa, odkud tryskalo ledové světlo, vynořila postava. Byl to muž, dlouhý a hubený jako tyč a něco nesl. Když se přiblížil, viděl Rapf, že tvář toho člověka je odulá, brada se leskne slinami, oči nepřítomné a zorničky jako špendlíky. Tvář idiota. Opuchlé rty něco šeptaly: *Zacpi si uši, Rapfe, pořádně si zacpi uši.*

Celé Rapfovo tělo se při zvuku toho nemocného, téměř neslyšného hlasu, sevřelo. Odvrátit se však nedokázal. Byl ochromen pohledem na to, co idiot nesl: velký černý džbán se širokou hubicí. Nedokázal z nádoby spustit oči, pozoroval, jak se přibližuje, naklání kupředu a odkrývá temnotu uvnitř, posetou chomáči droboučkových světél, zářícími špendlíkovými hlavičkami, které se tolik podobaly hvězdám.

Světélka se roztočila a jak Rapf pozoroval jejich víření v temnotě, pocítil nával závratí, upadl na bok a s jekotem se zřítil do ještě hlubší tmy.

Pak se s nezvládnutelným třasem probudil a než byl ochoten vzít si kávu a kus chleba, seděl dlouhou dobu mlčky a nehybně. Čtyři muži, kteří se vydali do hor, se nevrátili. Důstojník požádal o vrtulník, který by proletěl po jejich plánované trase a zjistil, jestli nenajde nějaké stopy. Když byl Rapf dost silný, aby mohl opustit policejní budovu, vyšel ven, přesně ve chvíli, kdy se vrtulník vrátil. Pilot a jeho partner byli nesmírně vzrušení. Něco viděli, ale Rapf nečekal, aby se dozvěděl, co to bylo.

Cesta pěšky do Port-au-Prince byla dlouhá a namáhavá a věděl, že ve stavu, v jakém je, mu bude trvat skoro celý den. Ale až se tam dostane, zatelegrafuje americký konzul jeho sestře do Stony Brooku o peníze. Pak bude moci odjet, zmizet dřív, než sem Gusto pošle další své muže, nebo než sem okolní kopce pošlou to, co v nich tak dlouho tlelo.

Došel na konec slumu a zastavil se u kraje cesty vedoucí do hlavního města. Ještě jednou, naposled se ohlédl zpět. Helikoptéra už znovu vzlétla. Když klesala k obzoru, zalesklo se v dáli její hmyzí tělo a slunce se roztránilo na plexisklové kabině, která připomínala toulavou hvězdu osaměle planoucí nad kopci.

přeložil Jan Kantůrek